

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΥΝΤΩ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 15. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1915

Η ΛΥΓΕΡΗ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ

Ἡ Εὐγενούλα ἢ μοσκογιὰ κ' ἡ μικροπαντρεμένη
Εὐγῆκε κ' ἐπαινεύτηκε πὺς Χάρος δὲ φοβάται
Γιατὶ εἶν' τὰ σέβια της ψηλά, κ' ὁ ἄντρας της πα-
(ληκάρι,

Γιατὶ ἔχει τοὺς ἐγγυὰ ἀδελφοὺς, τοὺς καστοπολεμίτες
Ἦ' ὅλα τὰ κάστρα πολέμοι κ' οἱ χώρες παραδίδου
Κι' ὁ Χάρος ὅπου τ' ἄκουσε, πολὺ τοῖς βαρυνάει.
Μαῦρο πουλὶν ἐγένηκε, σὺν ἄγριο χελιδόνι,
Ἐβγήκε κ' εἰσαίτησε τὴ μοναχὴ τὴν κόρη
Μὲς τὸ λιανὸ τὸ ἀγχνίλο ποῖχε τὴν ἀρραβώνα.

Κ' ἐμπαινοβγαίνουν οἱ γιατροὶ καὶ γιατρεμὸ δὲ βροί-
(οκοῦν

Κ' ἐμπαινοβγαίνει ἡ μάνα της μὲ τὰ μαλλιά λυμένα.
— «Τὶ ἔχεις, μανούλα μου, καὶ κλαῖς, τί ἔχεις κ' ἀνα-
(στενάζεις;»

— «Πεθαίνεις, Εὐγενούλα μου, καὶ τί μοῦ παραγγέλνεις;
— «Σ' ἀφήνω, μάνα, τὸ ἔχε γειὰ καὶ ντύσε με σὰ
(τύμη)».

«Κι' ὅταν θὰ σ' ἄρθει ὁ Κωνσταντῆς νὰ μὴ μοῦ τὸν
(πικρᾶνεῖς)

«Μὴν σιγᾶς τὸν γύμα νὰ γευτεῖ καὶ δεῖπνο νὰ
(δειπνήσει)

«Κι' ἀπλόσε μὲς τὴν τσέπη μου καὶ πᾶρε τὸ κλειδί μου
«Καὶ βγάλ' τὸν ἀρραβώνα του καὶ τὰ χαρίσματά του
«Καὶ δώσωτον τα τοῖς Κωνσταντῆ, ἄλλοῦ ν' ἀρραβωνίσει
«Ὡσαύτ' κ' ἐγὼ παντρεύομαι, παίρω τὸ Χάρο ἄντρα»

Κι' ὁ Κωνσταντῆς ἐπρόβαλε στοὺς κάμπους καβαλάρης
Μὲ δεκαπέντε φλάμπουρα, μ' ἐγγυὰ ζυγίς παιχιδία
Μὲ τετρακόσιους ἄρχοντες, πεζοὺς καβαλαροῦς
Βλέπει μεγάλη σὺνταξ, ὅπου ναι μαζωμένοι.

— «Γιὰ χαμηλώσατε φλάμπουρα, πάψετε σεῖς, παιχιδία
«Γιατὶ στανός ἐπρόβαλε ἀπ' τὸ πεθερικό μου

«Γιὰ πεθερός μου πέθανε, γιὰ πεθερὸ μου χίθρει,
«Γιὰ ἀπ' τὰ γυναικαδέσφια μου κανένα ἐσκοτόθρει»
Καὶ τ' ἄλογό του ἐβάρισε στοῦ πεθεροῦ νὰ πάγει

Αὐτοῦ σιμά, αὐτοῦ κοντὰ βαποῦσε μοναστήρι.
Βροῖακε τὸν πρωτομάστορη κ' ἔκανε τὸ κιβούρι
— «Νὰ ζήσεις πρωτομάστορη, τίνος εἶν' τὸ κιβούρι;»
— «Εἶναι τ' ἀνέμου, τοῦ κατροῦ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης»
— «Γιὰ πέ μου, πρωτομάστορη, καθόλου μὴ μοῦ κροῦ-
(γρεις)
— «Ποῖός ἔχει γλώσσα νὰ τὸ πεί, στόμα νὰ σοῦ μιλήσει
«Τούτη ἡ φρωτιά ποῦ σ' ἀναψε, ποῖός θὲ νὰ σοῦ τὴ
(σβήσει;

«Ἡ Εὐγενούλα ἀπέθανεν ἡ πολυγαταμένη».
— «Νὰ ζήσεις, πρωτομάστορη, κάνε το πιὸ μεγάλο,
«Νῦναι πλατὺ, νῦναι μακρὸ, νῦναι γιὰ δυὸ τομάτους»

Βιτσιὰ βαρεῖ τ' ἄλογό του, στοῦ πεθεροῦ του πάει
Βροῖακε παπύδες πῶψελαν, μοιρολογίστρες κλαίουν
— «Μεριὰ σταθεῖτε, ψύλληδες, μεριὰ μοιρολογίστρες»
Χρυσὸ μαντίλι σήκωσε, τὴν εἶδε ἀπεθαιμένη.
Σκύφτει, φιλεῖ γλυκὰ γλυκὰ, γλυκὰ τῆς ἀγκαλιάζει.
Χρυσὸ μαχαίρι ἐβγαλεν ἀπ' ἀργυρὸ φηκάμ.
Ψηλά ψηλά τὸ σήκωσε καὶ στήν καρδίᾳ τῆς χώνει.

Ἐκεῖ ποῦ θάψανε τὸ νιδό φύτρωσε κενταρίσι,
Κ' ἐκεῖ ποῦ θάψανε τὴ νὰ ἐβγήκε καλαμιώνα.
Λογογερίζει ἡ καλαμιὰ, σκύφτει τὸ κενταρίσι.
Κ' ἔνα πουλὶ κελιάδας, σ' ἄλλο πουλὶ μὴδὸς κ' ἔνα.
— «Γιὰ δὲς τα τὰ κακόμοιρα τὰ πολυτραχημένα»
«Ἀὐτὸ φιληθῆκαν ζωντανὰ, φιλεῖοῦνται πεθαιμένα».

Ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Κυρίου
Ν. Γ. Πολίτου «Ἐκλογαὶ
ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Λαοῦ». σ. λ. 224.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΜΕΡΙΤΗ

Ήταν νύχτα βαθειά και αδιάκοπη κατέβαινε ή βροχή σιγανή, σιωπηλή, απελπιστική.

Στόν κάμπο ξηρασιά! Μονάχος ο Χάρος περιδιάβαζε, μαζεύοντας τις ψυχές που όλη μέρα το κανόνι ακούραστο τις είχε θερίσει.

Πέρασε κοντά σ' ένα στρατιώτη με παρμένα τα δυό του πόδια, κ' έσκυψε και άπλωσε το κρού του χέρι.

— «Όχι ακόμα, γέρο Χάρο! Άφησέ με να τόν ξαναδώ».

Χαμογέλασε ο Χάρος και τράβηξε παρακάτω, γιατί ήξερε πως γρήγορα πάλι θα ξανάχωνταν και πως μπορούσε χωρίς φόβο να του κάνει αυτή τη χάρη.

Και ο στρατιώτης έκλεισε τα μάτια, γιατί είχε κούραση μεγάλη.

Δέκα ώρες πορεία είχε κάνει ο λόχος του και μόλις έφθασε, άρχισε τὸ τουφέκι.

Προχωρούσαν βήμα οι άντρες σαν να πήγαιναν σὲ παρελαση και τους μεδιούσε ή σκέψις του κινδύνου, και πέρα έσκαιναν βροχή οι τούρκικες δβίδες και χάλαζα έπεφταν οι σφαίρες· μ' αυτοί ένα μόνο άκουαν, τὸ πρόσταγμα του αξιωματικού, που σαν καμπάνα χαρούμενη κουδούνιζε μέσα της.

— «Έμπρός, έμπρός!... έμπρός!...»

Ναι, έμπρός, δλοένα έμπρός! Ξεκούραση δεν έχει αν δε φθάσουμε στην Άγια Σοφιά, αν δεν γκρεμίσουμε τὸ μισοφέγγαρο αν δεν αναστήσουμε τὸ σταυρό...»

Έξαφνα μιὰ φωνή ξεσπυσε απ' όλα τα στήθια.

— «Ζήτω ο Διάδοχος! Ζήτω!...»

Και σαν κῆμα, που άγνωστη δύναμη τὸ σπρώχνει και τὸ ρίχνει μπροστά, οι στρατιώτες ώρμησαν και στάθηκαν, δυὸ φράγτες ζωντανοί, και πέρασε ανάμεσά τους ο Στρατάρχης.

Κ' εκεί, στον άγιο πάνω, ο παπᾶς του λόχου, όρθιος, με τὸ σταυρὸ εύλογοῦσε τὸν Άρχιστρατήγο, που με τὸ έπιτελεῖο του έτρεχε στή φωτιά.

Δάκρυα θόλωσαν τα μάτια του Τουρκομερίτη.

«Ο Διάδοχος;... Όχι ο δικός του Κωνσταντῖνος, ο τελευταῖος του Βυζαντίου Αυτοκράτορας. Και ο παπᾶς;... Έκεινος της Άγια-Σοφιάς, που δεν πρόφθασε τότε να τελειώσει τη λειτουργία και που θα την τελείωνε τώρα.

Μεθυσμένος κύταζε ο Τουρκομερίτης έθε-

λοντής τὸ εἶδωλό του, τὸ Μαρμαρωμένο Βασιλιά ζωντανεμένο πάλι.

Έτσι τὸν είχε φανταστεί, κ' έτσι τὸν έβλεπε τώρα.

Πάρα πολὺ είχε ζήσει με τη θύμηση του τελευταίου Βασιλιά, αυτός, παιδί της Ηόλης! Τόσες φορές καθισμένος στα πάλια τείχη, είχε ακούσει από τις ίδιες τις γκρεμισμένες πέτρες, να του λέν την αγωνία της Βασιλεύουσας! Τόσο τὸν αγάπησε τὸ στερνὸ μας Βασιλιά, τόσο πόνεσε μαζί του στην τελευταία λειτουργία της Άγιας-Σοφιάς, κ' ύστερα στα τείχη απάνω σαν έμεινε μόνος, κατάνικτος κ' έρημος, μα πάντα αγέρωχος και πάντα αλύγιστος. Την είχε νοιώσει βαθειά μέσα στην ψυχή του την απελπισία που σίντριψε, την ώρα εκείνη, τη βασιλική ψυχή του Κωνσταντῖνου, σαν είδε τὸν Τούρκο να χύνεται μέσα στην Ηόλη του, να σφάζει τα παιδιά του...

Και κείνο τὸ τέλος του, που κανένας δεν τὸ είδε, που κανένας δεν τὸ διηγήθηκε, γιατί όσοι ήταν γύρω του, όλοι, ως τὸν τελευταῖο έπεσαν εκεί, τὸ θάνατό του τὸν είχε φανταστεί τὸ αλύτρωτο Έλληγόπουλο, ή φαντασία του τὸν είχε αναπαραστήσει. Και ήταν σαν να τὸν έβλεπε, τὸν τελευταῖο Κωνσταντῖνο, ξαπλωμένο άχνὸ και άκίνητο, ανάμεσα σὲ σωρὸ σκοτωμένους, ντυμένο σαν απλὸ στρατιώτη, σκονισμένο, τα μάτια σπηλωμένα, μα τὸ πρόσωπο ήσυχο πιά, ήρεμο σὲ μεγαλεῖο του θανάτου.

Τὸ Διάδοχο δεν τὸν είχε δεῖ ποτέ. Μα τὸ λεβεντόκορμο παληκάρι που διάβινε δλοῖσιο σὲ μαῦρο του άλογο, άρματωμένο, υπερήφανο, με τη δόξα σὲ κεφάλι, τὸ γνώριζε και τὸ αναγνώριζε. Ήταν ο ήρωάς του, τὸ εἶδωλό του, ο στερνὸς μας Αυτοκράτορας ζωντανεμένος πάλι.

Γιατί ήταν γραμμένο πως από τὸ μαρμαρωμένο του ύπνο που κοιμάται αλῶνες τώρα, θα ξυπνήσει ο Κωνσταντῖνος μας, θα ξαναράξει τὸ σπαθί και θα πάση πίσω την Ηόλη του... σαν έλθει ή ώρα.

Και να που ή ώρα αυτή είχε έλθει τώρα.

Σα λεοντάρια ώρμησαν μπροστά οι στρατιώτες του λόχου του, και πρώτος έτρεχε αυτός, ο Τουρκομερίτης έθελοντής, γιατί στα μάτια του Κωνσταντῖνου διάβασε την προσταγή να ριχθοῦν όλοι σὲ θάνατο. Κ' έτρεξαν, έτρεξαν, και με την λόγχη χύθηκαν του Τούρκου, τὸν πέταξαν από τα χαρακώματα και σαν τὸν είδαν να φεύγει βγάλανε τέτοια φωνή χαρᾶς που σειστικαν τα βουνά τρι-

γύρω. Κ' ἔρριχναν, ἔρριχναν οἱ Τοῦρκοι, καὶ αἱ ὀβίδες ἔσκαζαν καὶ σκορποῦσαν ὀλόγυρα σίδηρα, χόματα, πέτρες· αὐτοὶ ὅμως τραβοῦσαν μικροστά, καὶ πρῶτος πάντα ἔτρεχε ὁ Τουρκομερίτης ἀπὸ τῆ βία του νὰ φθάσῃ μίαν ὥρα ἀρχήτερα στὴ Πόλι, νὰ ξελυτρώσῃ τὴν Ἀγιά-Σοφιά...

Μὰ τὸν πῆρε τὸ βόλι.

Καὶ τῶρα πεσμένος βρῖσκονταν στὸν κίμπο, ἀκίνητος, μὲ τὰ πόδια κομμένα μισοπεθαμένους κιάλα.

Καὶ γύρισε πάλι ὁ Χάρος κοντά του καὶ ἔγυρε ἀπάνω του.

— «Ὅχι ἀκόμα, γέρο-Χάρο, ἀκόμα δὲν τὸν ξαναεῖδα».

Γιατὶ ἤθελε νὰ τὸν ξαναδεῖ, τὸ ζωντανέ-μένο Μαρμαρωμένο του Βασιλιά, τουλάχιστον μιὰ φορὰ ἀκόμα.

Ἀπάνω στὸ μαῦρο του ἄλογο τὸν εἶχε δεῖ ποῦ περνοῦσε μικροστά του, ὅχι πιά μὲ τὴ Βυζαντινὴ του στολή, ὅπως τόσες φορὲς τὸν εἶχε ἀναπαυστήσῃ ἢ φαντασίᾳ του, ὅχι μὲ τὸ στέμμα καὶ τὰ βασιλικά καμπάγια, παρὰ ντυμένο στὸ χακί. Μὰ ἡ ματιά του ἀστραπὲς σκορποῦσε, καὶ ὅπου πατοῦσε τὸ ἄλογό του, γεγγοβολοῦσε ὁ κόσμος.

Κ' ἔτσι, τὸ ἤξερε, θὰ πηγαίναμε πάλι στὴ Πόλι.

«Σιγά...!»

Ἡ ἴδια ἡ φωνὴ του τὸν ξύπνησε. Γύρω του σκιὲς σταχτειὲς λήγειναν κ' ἔρχονταν ἔνοιωσε πῶς δυὸ τὸν σήκωναν προσεκτικὰ καὶ τὸν ἔφεραν.

Καὶ συλλογίστηκε τὴ μάννα του, μόνη, τόσο νέα ἀκόμα, καὶ πάντα βουτηγμένη στὰ μαῦρα, ἀπὸ τότε ποῦ ἔπεσε ὁ ἄντρας της στὸ πεδίο τῆς δόξας τοῦ ἄδοξου τελευταίου πολέμου, τὴ μάννα του ποῦ τὸν εἶχε μονοπαῖδι καὶ ποῦ δὲ θὰ γελᾷσει πιά ποτὲ τὸ χεῖλι της...

Καὶ τὴ θυμήθηκε μιὰ μέρα, μικρὸς μικρὸς σὰν ἦταν, ποῦ κάθονταν στὶς χαλασμένες πέτρες, ἀνάμεσα στὴν ἀνοιξιὰτικη πρυσινάδα, καὶ τελειγμένη στὰ πένθιμα ροῦχα της τὸν βιστοῦσε σιμά της καὶ τοῦ ἔλεγε τὸ τέλος τοῦ ἀντραμένου Βασιλιά.

Τοῦ εἶπε πῶς ὅλους τοὺς ἄντρες, νέους καὶ γέροντες, παιδιὰδες καὶ καλόγερους, τοὺς εἶχε ἀρματώσει ὁ Ἀυτοκράτορας καὶ τοὺς εἶχε στείλει πάνω στὰ τείχη πῶς αὐτὸς μέρα νύχτα ἀπὸ πύργο σὲ πύργο, ἀπὸ πύλη σὲ πύλη ἔτρεχε καβάλα, τοὺς μιλοῦσε, τοὺς ἐγκαρδιῶνε, τοὺς ἀνάβε μὲ τὴ δική του τὴ φωτιά. Τοῦ διηγῆθηκε πῶς, πολεμώντας ὅλη μέρα, καὶ ὅλη νύχτα ξαναχτίζοντας τοὺς γηρισμένους τοίχους, χωρὶς ὕπνο, χωρὶς φαγὸ σχεδὸν χωρὶς ἐλπίδα, κατάφεραν μιὰ φου-

χτιὰ ἥρωες νὰ σταματήσουν ἔμπροσς τὰ τείχη τους γιὰ δυὸ ὀλόκληρους μῆνες, τὴν Ἀσιατικὴ πλημμύρα.

Τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου ὄρμησεν οἱ μπισιμπουζοῦκηδες, καὶ πνίγησαν στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα, καὶ ὕστερα οἱ Ἀνατολίτες, καὶ ὕστερα οἱ γιανίτσαροι, ποῦ σὰν τοὺς ἄλλους ἀποκρούστηκαν καὶ αὐτοί.

Τοῦ διηγῆθηκε πῶς σὲ κάθε ἔφοδο τοῦ ἐχθροῦ, πρῶτος καὶ καλύτερος πολεμοῦσε ὁ Βασιλιάς. Τοῦ ἀνιστόρισε πῶς ἔτρεξαν κ' ἐφθασαν οἱ Τοῦρκοι στὸ ἔξωτερικό χαντάκι, γεμάτο ὡς ἀπάνω ἀπὸ χόματα καὶ πτώματα, πῶς σκάλωσαν τὶς σκάλες τους στὶς ἐπάλξεις, πῶς χύμιζαν ποῖδες νὰ πρωτανέβει, καὶ πῶς γκρεμίζονταν, κουντοῦρες ἀνθρώπινες, μὲ τὶς σκάλες τους μαζί, τσακισμένοι γιατί τὰ λαμπρὰ παληκάρια ποῦ διαφεύτσααν τὴν πόλη τους, ἀποσταμένα, ἀφανισμένα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀγρυπνιά, ξανάβρισκαν γιγαντένια δύναμη γιὰ ν' ἀποκρούσουν ἀκόμα καὶ ἀκόμα τοὺς ἀμέτρητους ἐχθροὺς ποῦ ὀλοένα ἀνανεύονταν καὶ ὀλοένα πληθύνονταν.

Καὶ τοῦ περιγράψε τὴ θλιβερὴ στιγμή, ποῦ πληγωμένος ἔφυγε ὁ Ἰουστινιάνης ὁ Γενοβιζός, μὲ ὅλα τὰ παρακάλια τοῦ Βασιλιά, μὲ ὅλα ποῦ τοῦ ἔλεγε πῶς θὰ ἔπερτε ἢ Πόλη ἂν δειλίαζε τῶρα καὶ ἂν παρατοῦσε τὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ ποῦ τοῦ ἐμπιστεύθηκε, γιατί αὐτὸς μονάχος μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ στὶς θέσεις τους τὸς συμμάχους Βενετοὺς καὶ Γενοβέζους. Μάτια! Κουρασμένος ὅσο καὶ βασανισμένος ἀπὸ τὴν πληγὴ του, ὁ Ἰουστινιάνης ἔφυγε, ἀφήνοντας ἀνοιγμένη μιὰ μικρὴ πόρτα ποῦ ἀπὸ τὰ ἔξω τείχη συγκινοῦσε μὲ τὰ μέσα. Κ' ἕνας ἕνας, ξεγλυστρώνοντας ἀπὸ τὴ στενὴ ἔξοδο ἔκαναν οἱ Ἰταλοὶ γιὰ τὴ θάλασσα ὅπου ἦταν οἱ βάρκες τους, καὶ ἄφησαν ἀδιαφέντετο τὸ μέρος τοῦ τείχους ποῦ τοὺς εἶχε ἐμπιστευθεῖ ὁ Βασιλιάς.

— «Στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, οἱ τελευταῖοι πολεμιστὲς!»

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀυτοκράτορα μάζεψε γύρω του ὅσους εἶχε ἀφήσει ὁ Χάρος στὰ βόρεια τείχη. Μὲ τὸ Βασιλιά τους ἀνάμεσά τους ὄρμησαν στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ ποῦ εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ Ἰουστινιάνης καὶ ἐφθασαν στὴν ὥρα γιὰ νὰ γκρεμίσουν τοὺς πρώτους Τοῦρκους ποῦ εἶχαν καταφέρει καὶ σκαρφάλωσαν.

Μὰ στὴ βία τους νὰ τρέξουν ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἔκραζε ὁ Βασιλιάς, εἶχαν ξεχάσει νὰ κλείσουν ἕνα πορτάκι μυστικὸ, μισοκρυμμένο ἀπὸ χαμόδενδρα ποῦ τοὺς χρησίμευε σὰν ἐβγαιναν γιὰ καμίαν ἔξοδο. Τὸ βρήκαν μερικοὶ Τοῦρκοι, φώναζαν καὶ ἄλλους, χῶ-

θησαν μέσα και χύθηκαν στα στείγη, παίρνοντας από πίσω τα λεοντάρια, θερίζοντάς τα στα στάχια.

Είδε ο Βασιλιάς το μισοφέγγαρο να κυματίζει σ' έναν από τους πύργους και κατάλαβε.

Πέταξε τα βασιλικά τους στολίδια για να μην τον αναγνωρίσουν, και ορίχθηκε τότε με το σπαθί στο χέρι, ανάμεσα στη σφαγή. "Όπου διάβαινε, χάσμα ανοίγονταν" το πέρασμά του ήταν θάνατος, αντίγρα, χαλασμός: ως που έσπασε το σπαθί του και έπεσε και αυτός. Μά που έπεσε, κανένας δεν το ήξερε, κανένας δεν το είδε, κανένας δεν επέζησε για να το πει. "Άγνωστος, άφανέρωτος χάθηκε εκεί, και κανένας, κανένας πια δεν τον ξαναείδε ποτέ ...

Και σαν τελείωσε η μητέρα του τη διήγησι, σώπασαν και οι δυο, κυτάζοντας τες πέτρες που ίσως να ήταν βαμμένες και αυτές με το τίμιο αίμα του ήρωα. Κ' έξαφνα ξέσπασε η ψυχή του και φώναζε πώς δεν έπρεπε ο Θεός να το αφήσει να γείνει ένα τέτοιο πράμα. Κ' εκείνη τον τράβηξε απάνω της και σιγά-σιγά, ψιθυριστά στο αυτί του είπε πώς δεν πέθανε ο Βασιλιάς παρά πώς τον φύλαγε άγγελος Κυρίου κάπου σε μιὰ σπηλιά. Πώς την ώρα που θά τον σκότωναν οι Τούρκοι, ο άγγελος αυτός τον άρπαξε, τον σήκωσε, τον πήρε από τα χέρια τους και τον πήγε μακριά, στην άλλη άκρη του τοίχου, την Χρυσόπορτα κοντά, και τον έκρυψε βαθιά στη γη όπου τον φυλάγει μαρμαρωμένο, ως που να έλθει ο καιρός να πάρομε την Πόλι. Γιατί;

« Πάλι με χρόνους, με καιρούς, πάλι δική μας θάνατος », και στής Αγίας Σοφίας τον τροπλο πάλι ο σταυρός θ' ακτινοβολήσει σαν ξυπνήσει ο Κωνσταντίνος μας για να μās οδηγήσει ξανά στα χώματά μας τ' άγια.

Και τότε θά φύγουν οι Τούρκοι ως πέρα στην Κόκκινη Μηλιά, και δε θά έχει πια Ραγιαδες ούτε Τουρκομερίτες, παρά η φυλή μας όλη θά είναι ελεύθερη....

Κάποιος του πήρε το χέρι, και καθαρά άκουσε μιὰ φωνή που έλεγε.

— « Τελειώνει, Ύψηλότετε, δε σās ακούει πια....

Το άκουσε πολυ καλά, μα δεν τον έμελε: μόνο να σώπαιναν λιγάκι ν' ακούσει τη φωνή της μάνας του που του έλεγε, στερννή φρονά, το παραμύθι του Μαρμαρωμένου Βασιλιά....

— « Μ' ακούς, παιδί μου ;.... Το ξέρεις ; Τόν έφάγαμε τον Τούρκο.. »

Του φάνηκε σαν ν' ανοίγαν τ' ουράνια και ν' ακούονταν θεϊκά τραγούδια.

Θέλησε να σηκώσει το χέρι, να διώξει το Χάρο που έσκυβε απάνω του να του πάρει την ψυχή. « Μιὰ στιγμή, γέρο-Χάρο, μόνο μιὰ στιγμή ακόμα ... »

— « Πές, παιδί μου, μ' ακούς ; »

Ναι, τον άκουε. Και άνοιξε τα μάτια και τον είδε και τον ανεγνώρισε, γερομένο κοντά του, ντυμένο στο χακί με τη δόξα στο μέτωπο, το Μαρμαρωμένο Βασιλιά, ζωντανό, νέο, άρειμάνιο, μεγάλο...

Χαμογέλασε κ' έκλεισε τα μάτια.

Και άπλωσε ο Χάρος το χέρι και πήρε την ψυχή του που πέταξε με το στερννό αυτό χαμόγελο.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Άλεξάνδρεια 20 Μαΐου 1914

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΔΙ

— "Ήμουνα, άρχισε να διηγείται ο έφεδρος που επέστρεψε από τα πεδία των μαχών « στη Θεσσαλονίκη και νοσηλεύομουν στο Α. Στρατιωτικό Νοσοκομείον. Είχα φάγει μιὰ σφάιρα στο λαιμό που πιαρ' όλίγο να μ' άφινε για πάντα στον κάμπο των Γενιτσών. Να ! δήτε και το σημάδι ! !

Και μās έδειξε της θραφές που του είχαν κάνη οι γιατροί στο δεξι μέρος του λαιμού του, θέαμα που μās έκανε να ανατροχιάσομε μιὰ στιγμή, σαν σκεφθήκαμε τι κοντά απ' αυτό το παλληκίρι πέρασε του Χάρου το δρέπανο

— « Στην αίθουσα που ήμουνα εγώ », έξηκολούθησε ο στρατιώτης, « ήμασταν καμμιὰ είκοσαριά απ' τους πειο βαρειά κτιπημένους. "Όλοι φαντάροι εκτός από δυο— τρεις εϋζώνους. Περνούσαμε της μέρες μας καλό, αν και λίγο μονότονα. Διαβάζαμε στής εφημερίδες της ατιμίας των Βουλγάρων, και άναβε μέσα μας το αίμα, εκείνο το λίγο που μās έμεινε από την εγχείρισι.

Προ παντός οι εϋζώνοι είχανε λυσοιάξη κυριολεκτικώς με τους Βουλγάρους. Πρέπει κανείς να αναφέρει το όνομά τους για να τους ακούση να φωνάζουν.

— « Βρέ τους άτιμους ! βρέ τους θεομπαϊχτες ! ! »

Περνούσανε έτσι η μέρες ήσυχες μέσα στην ήλιόλουστη πρωτεύουσα της Μακεδονίας, για την οποία σηκώανε τον κόσμο οι πατριώτες της Σόφιας. (Ο καθένας μας λαχταρούσε ποτε θ' άβγη από το Νοσοκομείο, όχι πώς περνούσαμε άσχημα, άπεινιτίας μάλιστα ή νοσοκόμες μās περιποι-

οφνταν σάν ἀδελφούς τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ πᾶμε καὶ μεῖς νὰ γυρίσωμε τὴν μεγαλοῦ-πολι, ποῦ ἐπέστρεψε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μάννας τῆς, χάρις εἰς τὸ σπαθὶ τοῦ Μεγάλου Διαδόχου καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν παλληκαριῶν.

Μιὰ μέρα δύο τραυματισφορεῖς φέρανε, σηκωτὸ πάνω σ' ἓνα φορεῖο, ἓνα λοχία τῶν εὐζώνων, ἓνα θηρίο Καρπενσιώτη.

— « Γειά σας οὐρέ!!! »

Μᾶς φρόναξε ἅμα μπῆκε μέσ' τὴν αἴθουσα.

Τὸν φέρανε καὶ τὸν ξαπλώσανε δίπλα μου σ' ἓνα κρεβάτι ποῦχε ἀδιάση τὸ πρωί.

Ἄμα ξεκουράστηκε λιγάκι γύρισα καὶ τοῦ ἐπίασα κουβέντα, γιατί ἤμουνα περίεργος νὰ μάθω ποῦ καὶ πότε χτυπήθηκε.

Ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται σ' ἐκείνη τὴν Ἄγριαριώτικη τὴν διάλεκτο, ἡ ὁποία ἔχει αὐστηρία νὰ τρώγη τῆς μισῆς συλλαβῆς. Μοῦ εἶπε πῶς ἦτανε στῆς προφυλακῆς τοῦ Παγαγαίου καὶ πῶς οἱ Βούλγαροι, ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μεριά παραφύλαγαν, καὶ περιμέναν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐπιτεθεῖν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Μιὰ νύχτα ποῦ νόμιζαν οἱ γουρνομῦτες ὅτι οἱ εὐζῶνοι κοιμῶνται τοὺς ἐπετέθησαν ἔξωφρα, ἀλλὰ τοὺς βρῆκαν ἔτοιμους, μὲ τὸ μάνλιχο στὸ χέρι, καὶ τὰ ἀθάνια εὐζωνάκια τοὺς πῆραν στὸ κυνῆγι καὶ τοὺς γύρισαν πίσω στῆς προφυλακῆς τους. Στὴ συμπλοκὴ ἐκείνη μιὰ βουλγάρικη σφαῖρα τοῦ εἶχε τσακίσῃ τὸ κόκκαλο τοῦ δεξιῦ ποδιοῦ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη νοσηλεία τὸν στείλλανε στὴ Θεσσαλονίκη νὰ γιατρευθῆ.

Τὸν πονοῦσε πολὺ τὸ πόδι του ἀλλὰ τὶ νὰ κἀνη, ἔκανε ἕπομονή, ὡς ποῦ νὰ γιατρευτῆ νὰ γυρίσῃ πίσω στῆς προφυλακῆς νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς Βουλγάρους.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἦλθαν οἱ γιατροὶ, τὸν κῆτάζανε μὲ μεγάλη προσοχή, ψάξανε τὸ κόκκαλο καὶ ψιθύρισαν μερικὰ λόγια γαλλικὰ γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὁ τραυματίας.

— « Μιλᾶτε ἑλληνικὰ, κύρ γιατροὶ γιατί ἀπὸ φροντισέξικα δὲν καταλαβαίνω κουκοῦται!!! » τοὺς εἶπε ὁ λοχίας.

Οἱ γιατροὶ χαμογέλασαν καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ πόδι του δὲν ἔχει τίποτε σοβαρὸ καὶ ὅτι σὲ καμμιά δεκαριὰ μέρες θὰ εἶνε καλά.

— « Ἄμ τότεν' ες νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν τὸ φέσ' μ' !!! »

Πέρασαν ἓνα—δύο μέρες. Διασκεδάσαμε πολὺ μὲ τὸν λοχία, γιατί ἦτανε πολὺ εὐχάριστος χαρακτήρ. Ὅλο ἀστεῖα ἐπεισόδια μᾶς διηγούνταν καὶ ξεχνούσαμε καὶ μεῖς τὰ βιάσανά μας.

Τὴ Δευτέρα μέρα τὸ βράδυ τοῦ δώσανε καθάρσιο γιατί τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοῦ ἔκαναν ἐγχείρισι γιὰ νὰ τοῦ βάλουν τὸ πόδι στὴ θέσι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, στῆς δέκα τὸ πρωὶ ἦλθανε καὶ τὸν πείρανε οἱ νοσοκόμοι νὰ τὸν πάγουν στὸ χειρουργεῖο. Πήγαινε γελαστός καὶ εὐχαριστημένος. Ὑστερα ἀπὸ δύο ὥρες τὸν ξαναφέρανε κοιμισμένο αὐτὴ τὴ φορὰ, καὶ τυλιγμένο μὲ ματωμένους ἐπιδέσμους. Ρωτήσαμε τὸν νοσοκόμο πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρησι καὶ μᾶς ἀπήντησε μὲ ἐκείνη τὴν ἀπάθεια ποῦ χαρακτηρίζει τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς βοηθοὺς του.

— Τοῦ τὸ κόψανε τὸ πόδι!

Μεῖναμε κόκκαλο σάν τ' ἀκοίσαμε. Πῶς θὰ τοῦ φαίνονταν τοῦ Καρπενσιώτη ἅμα καταλάβαινε πῶς ἔχασε τὸ πόδι του! περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησία νὰ ξυπνήσῃ νὰ δοῦμε πῶς θὰ τοῦ φανῆ.

Σὲ λίγη ὥρα ξύπνησε, ἀλλὰ ζαλισμένος ὅπως ἦτανε ἀπὸ τὸν ὕπνον δὲν φαίνονταν νὰ καταλάβαινε τί γίνονταν γύρω του. Ὑστερα μᾶς ρώτησε πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρησι.

Κανεῖς μας δὲν εἶχε κουράγιο νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἡ σιωπὴ μας θὰ ἐπροόδιε τὰ πάντα, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἓνας ἄλλος εὐζῶνος ὁ Μῆτρος, ποῦ τοῦχαν κόψει κι' αὐτοῦ τὸ πόδι.

— Πέτυχε κύρ λοχία, πέτυχε.

Ἦσύχασε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωὶ. Πονοῦσε πολὺ τὸ πόδι του καὶ αἰσθάνονταν φαγοῦρα ἀλλὰ ὁ νοσοκόμος δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ ἀγγίσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή ποῦ εἶχε φύγῃ ὁ νοσοκόμος ἔβαλε τὸ χέρι του νὰ δῆ καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Ἔβαλε τὶς φωνές.

— « Τὸ πόδι μου, τὸ πόδι μου!! »

Τρέξανε ἀμέσως οἱ γιατροὶ, οἱ νοσοκόμοι γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὸν ἡσυχάσουν.

— « Πᾶψε καὶ μὲνε λοχία », τοῦ εἶπε ἓνας ἀνθυπίατρος, « τὶ κάθεσαι καὶ κλαῖς σὺν μωρὸ, ἂν σοῦ κόψαμε τὸ πόδι τὸ κἀναμε γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ζήσῃς, γιατί ἄλλοιῶς θὰ πέθαινες. »

Ὁ λοχίας γύρισε τὸν κῆτάζε μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια του, τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν κι' ὁ γιατρός γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψῃ δύο μεγάλα δάκρυα ποῦ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὁ τραυματίας ἔμεινε μιὰ στιγμή ἡσυχός, σιωπηλός. Ὑστερα ἔπιασε τὸν γιατρὸ ἀπ' τὸ μανίκι καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί.

— « Καὶ τί θέλω ἐγὼ πιά σ' αὐτὸν τὸν

θηκαν μέσα και χύθηκαν στα στείχη, παίρνοντας από πίσω τὰ λειονάρια, θερρίζοντας τα σὰ στάχια.

Είδε ὁ Βασιλιάς τὸ μισοφέγγαρο νὰ κυματίζει σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πύργους καὶ κατὰλαβε.

Πέταξε τὰ βασιλικά τους στολίδια γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίσουν, καὶ ῥίχθηκε τότε μετὸ σπαθί στὸ χέρι, ἀνάμεσα στὴ σφαγή. Ὅπου διάβαινε, χάσμα ἀνοίγουνταν τὸ πέρασμά του ἦταν θάνατος, ἀντάρα, χαλασμός· ὡς ποὺ ἔσπασε τὸ σπαθί του καὶ ἔπεσε καὶ αὐτός. Μὰ ποῦ ἔπεσε, κανένας δὲν τὸ ἤξερε, κανένας δὲν τὸ εἶδε, κανένας δὲν ἐπέζησε γιὰ νὰ τὸ πεῖ. Ἄγνωστος, ἀφανέρωτος χάθηκε ἐκεῖ, καὶ κανένας, κανένας πιά δὲν τὸν ξαναεἶδε ποτέ...

Καὶ σὺν τελείωσε ἡ μητέρα του τὴ διήγησι, σάπασαν καὶ οἱ δυὸ, κυτάζοντας τὲς πέτρες ποῦ ἴσως νὰ ἦταν βαμμένες καὶ αὐτὲς μετὸ τίμιο αἷμα τοῦ ἥρωα. Κ' ἔξαφνα ἔσπασε ἡ ψυχὴ του καὶ φώναζε πῶς δὲν ἔπρεπε ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἀφήσει νὰ γείνει ἕνα τέτοιο πρῶμα. Κ' ἐκείνη τὸν τράβηξε ἀπάνω της καὶ σιγὰ-σιγὰ, ψιθυριστὰ στὸ αὐτί τοῦ εἶπε πῶς δὲν πέθανε ὁ Βασιλιάς παρὰ πῶς τὸν φύλαγε ἄγγελος Κυρίου κάπου σὲ μιὰ σπηλιά. Πῶς τὴν ὥρα ποῦ θὰ τὸν σκότωναν οἱ Τοῦρκοι, ὁ ἄγγελος αὐτὸς τὸν ἄρπαξε, τὸν σήκωσε, τὸν πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ τὸν πῆγε μακριὰ, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τοῖχου, τὴν Χρυσόπορτα κοντὰ, καὶ τὸν ἔκρυψε βαθιὰ στὴ γῆ ὅπου τὸν φυλάγει μαρμαρωμένο, ὡς ποῦ νὰ ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ πάρομε τὴν Πόλι. Γιατί;

« Πάλι μετὸ χρόνους, μετὸ καιροὺς, πάλι δική μας θάνατος, καὶ στὴς Ἁγίας Σοφίας τὸν τροῦλο πάλι ὁ σταυρὸς θ' ἀκτινοβολήσει σὺν ξηπνήσει ὁ Κωνσταντῖνος μας γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσει ξανά στα χώματά μας τ' ἅγια.

Καὶ τότε θὰ φύγουν οἱ Τοῦρκοι ὡς πέρα στὴν Κόκκινη Μηλιά, καὶ δὲ θὰ ἔχει πιά Ραγιαδες οὔτε Τουρκομερίτες, παρὰ ἡ φυλὴ μας ὅλη θὰ εἶναι ἐλεύθερη...

Κάποιος τοῦ πῆρε τὸ χέρι, καὶ καθαρὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποῦ ἔλεγε.

— « Τελειώνει, Ὑψηλότατε, δὲ σὰς ἀκούει πιά....

Τὸ ἄκουσε πολὺ καλὰ, μὰ δὲν τὸν ἔμελλε μόνο νὰ σώπαιναν λιγάκι ν' ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς μάννας του ποῦ τοῦ ἔλεγε, στερνὴ φορὰ, τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιά....

— « Μ' ἀκοῦς, παιδί μου ;.... Τὸ ξέρεις ; Τὸν ἐφάγαμε τὸν Τοῦρκο.. »

Τοῦ φάνηκε σὺν ν' ἀνοίγαν τ' οὐράνια καὶ ν' ἀκούονταν θεϊκὰ τραγοῦδια.

Θέλησε νὰ σηκώσει τὸ χέρι, νὰ διώξει τὸ Χάρο ποὺ ἔσκυβε ἀπάνω του νὰ τοῦ πάρει τὴν ψυχὴ. « Μιὰ στιγμὴ, γέρο-Χάρο, μόνο μιὰ στιγμὴ ἀκόμα... »

— « Πές, παιδί μου, μ' ἀκοῦς ; »

Ναὶ, τὸν ἄκουε. Καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, γερμένο κοντὰ του, ντυμένο στὸ χακὶ μετὴ τὴ δόξα στὸ μέτωπο, τὸ Μαρμαρωμένο Βασιλιά, ζωντανὸ, νέο, ἀρειμάνιο, μεγάλο...

Χαμογέλασε κ' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Καὶ ἄπλωσε ὁ Χάρος τὸ χέρι καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ του ποὺ πέταξε μετὸ στερνὸ αὐτὸ χαμογέλο.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Ἀλεξάνδρεια 20 Μαΐου 1914

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΔΙ

— Ἴμμουνα, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ ἔφεδρος ποῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν « στὴ Θεσσαλονίκῃ καὶ νοσηλεύομαι στὸ Α' Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖον. Εἶχα φάγει μιὰ σφαιρα στὸ λαιμὸ ποῦ παρ' ὀλίγο νὰ μ' ἄφριε γιὰ πάντα στὸν κάμπο τῶν Γενιτσῶν. Νὰ! δῆτε καὶ τὸ σημάδι!!

Καὶ μᾶς ἔδειξε τῆς ὁραφῆς ποῦ τοῦ εἶχαν κἀνὴ οἱ γιατροὶ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ του, θέαμα ποῦ μᾶς ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσουμε μιὰ στιγμὴ, σὺν σκεφθῆκαμε τί κοντὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ παλληκάρι πέρασε τοῦ Χάρου τὸ δρέπανο

— « Στὴν αἴθουσα ποῦ ἴμμουνα ἐγὼ », ἐξηκολούθησε ὁ στρατιώτης, « ἴμμασταν καμμιά εἴκοσαριά ἀπ' τοὺς πειρὸ βαρεῖα κτυπημένους. Ὅλοι φαντάροι ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ— τρεῖς εὐζώνους Περνούσαμε τῆς μέρες μας καλὰ, ἂν καὶ λίγο μονότονα. Διαβάζαμε στὴς ἐφημερίδες τῆς ἀτιμίας τῶν Βουλγάρων, καὶ ἀναβε μέσα μας τὸ αἷμα, ἐκεῖνο τὸ λίγο ποῦ μᾶς ἔμεινε ἀπὸ τὴν ἐγχείρισι.

Πρὸ παντὸς οἱ εὐζῶνοι εἶχανε λυσσιάζῃ κυριολεκτικῶς μετὸς Βουλγάρους. Ἦσκει κανεὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά τους γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ νὰ φωνάζουν.

— « Βρὲ τοὺς ἀτιμούς! βρὲ τοὺς θεομπαῖχτες!! »

Περνούσαμε ἔτσι ἡ μέρες ἦσυχες μέσα στὴν ἡλιόλουστη πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, γιὰ τὴν ὁποία σηκώνανε τὸν κόσμον οἱ πατριῶτες τῆς Σόφιας. Ὁ καθένας μας λαχταροῦσε πότε θ' ἀβγῆ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ὅχι πῶς περνούσαμε ἄσχημα, ἀπεναντίας μάλιστα ἡ νοσοκόμες μᾶς περιποι-

οὐνταν σὺν ἀδελφούς τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάμε καὶ μεῖς νὰ γυρίσωμε τὴν μεγαλοπόλι, ποῦ ἐπέστρεψε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μάννας τῆς, χάρις εἰς τὸ σπαθὶ τοῦ Μεγάλου Διαδόχου καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν παλληκαριῶν.

Μιὰ μέρα δύο τραυματιοφορεῖς φέρανε, σιγκωτὸ πάνω σ' ἓνα φορεῖο, ἓνα λοχία τῶν εὐζώνων, ἓνα θηριό Καρπενσιώτη.

— « Γειά σας οὐρέ!!! »

Μᾶς φώναξε ἄμα μπήκε μέσ' τὴν αἴθουσα.

Τὸν φέρανε καὶ τὸν ξαπλώσανε δίπλα μου σ' ἓνα κρεβάτι ποῦχε ἀδιάση τὸ πρωί.

Ἄμα ξεκουράστηκε λιγάκι γύρισα καὶ τοῦ ἐπίασα κουβέντα, γιατί ἤμουννα περιεργος νὰ μάθω ποῦ καὶ πότε χτυπήθηκε.

Ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται σ' ἐκείνη τὴν Ἀγριαριώτικη τὴν διάλεκτο, ἡ ὁποία ἔχει σύστημα νὰ τρώγη τῆς μισῆς συλλαβῆς. Μοῦ εἶπε πῶς ἦτανε στῆς προφυλακῆς τοῦ Παγκαίου καὶ πῶς οἱ Βούλγαροι, ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μεριά παραφύλαγαν, καὶ περιμέναν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Μιὰ νύχτα ποῦ νόμιζαν οἱ γουρνομύτες ὅτι οἱ εὐζῶνοι κοιμοῦνται τοὺς ἐπετέθησαν ἔξαφνα, ἀλλὰ τοὺς βρῆκαν ἑτοιμους, μὲ τὸ μάνλιχορ στὸ χέρι, καὶ τὰ ἀθάνατα εὐζωνάκια τοὺς πῆραν στὸ κνήγι καὶ τοὺς γύρισαν πίσω στῆς προφυλακῆς τους. Στὴ συμπλοκὴ ἐκείνη μιὰ βουλγάρικη σφαιρὰ τοῦ εἶχε τσακίσῃ τὸ κόκκαλο τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη νοσηλεία τὸν στείλλανε στὴ Θεσσαλονίκῃ νὰ γιαιτρευθῇ.

Τὸν πονοῦσε πολὺ τὸ πόδι του ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ, ἔκανε ἵππομονή, ὡς ποῦ νὰ γιαιτρευτῇ νὰ γυρίσῃ πίσω στῆς προφυλακῆς νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Βουλγάρους.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἦλθαν οἱ γιαιτροὶ, τὸν κνιτάξανε μὲ μεγάλη προσοχή, ψάξανε τὸ κόκκαλο καὶ ψιθύρισαν μερικὰ λόγια γαλλικὰ γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὁ τραυματίας.

— « Μιλᾶτε ἑλληνικὰ, κύρ γιαιτροὶ γιατί ἀπὸ φραντσέζικα δὲν καταλαβαίνω κουκούτσι!! » τοὺς εἶπε ὁ λοχίας.

Οἱ γιαιτροὶ χαμογέλασαν καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ πόδι του δὲν ἔχει τίποτε σοβαρὸ καὶ ὅτι σὲ καμμιά δεκαριά μέρες θὰ εἶνε καλά.

— « Ἄμ τότεν' ες νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν τὸ φέσ' μ' !! »

Πέρασαν ἓνα—δύο μέρες. Διασκεδάσαμε πολὺ μὲ τὸν λοχία, γιατί ἦτανε πολὺ εὐχάριστος χαρακτηρ. Ὅλο ἀστεῖα ἐπεισόδια μᾶς διηγούνταν καὶ ξεχνούσαμε καὶ μεῖς τὰ βιάσανά μας.

Τὴ Δευτέρα μέρα τὸ βράδυ τοῦ δώσανε καθάρσιο γιατί τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοῦ ἔκαναν ἐγχείρισι γιὰ νὰ τοῦ βάλουν τὸ πόδι στὴ θέσι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, στῆς δέκα τὸ πρωὶ ἦλθανε καὶ τὸν πείρανε οἱ νοσοκόμοι νὰ τὸν πάγουν στὸ χειρουργεῖο. Πῆγαινε γελαστὸς καὶ εὐχαριστημένος. Ὑστερα ἀπὸ δύο ὥρες τὸν ξαναφέρανε κοιμισμένο αὐτὴ τῇ φορᾷ, καὶ τυλιγμένο μὲ ματωμένους ἐπιδέσμους. Ρωτήσαμε τὸν νοσοκόμο πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρισι καὶ μᾶς ἀπήντησε μὲ ἐκείνη τὴν ἀπάθεια ποῦ χαρακτηροῖζει τοὺς γιαιτροὺς καὶ τοὺς βοηθοὺς του.

— Τοῦ τὸ κόψανε τὸ πόδι!

Μείναμε κόκκαλο σὺν τ' ἀκούσαμε. Πῶς θὰ τοῦ φαίνονταν τοῦ Καρπενσιώτη ἄμα καταλάβαινε πῶς ἔχασε τὸ πόδι του! περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησία νὰ ξυπνήσῃ νὰ δοῦμε πῶς θὰ τοῦ φανῇ.

Σὲ λίγη ὥρα ξύπνησε, ἀλλὰ ζαλισμένος ὅπως ἦτανε ἀπὸ τὸν ἵπνον δὲν φαίνονταν νὰ καταλάβαινε τί γίνονταν γύρω του. Ὑστερα μᾶς ρώτησε πῶς πῆγε ἡ ἐγχείρισι.

Κανεῖς μας δὲν εἶχε κουράγιο νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἡ σιωπὴ μας θὰ ἐπροόδιε τὰ πάντα, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἓνας ἄλλος εὐζῶνος ὁ Μῆτρος, ποῦ τοῦχαν κόψει κι' αὐτονοῦ τὸ πόδι.

— Πέτυχε κύρ λοχία, πέτυχε.

Ἦσυχασε καὶ τὸν πῆρε ὁ ἵπνος. Ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωὶ. Πονοῦσε πολὺ τὸ πόδι του καὶ αἰσθάνονταν φαγούρα ἀλλὰ ὁ νοσοκόμος δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ ἀγγίσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή ποῦ εἶχε φύγῃ ὁ νοσοκόμος ἔβαλε τὸ χέρι του νὰ δῆ καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Ἔβαλε τῆς φωνῆς.

— « Τὸ πόδι μου, τὸ πόδι μου!! »

Τρέξανε ἀμέσως οἱ γιαιτροὶ, οἱ νοσοκόμοι γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὸν ἡσυχάσουν.

— « Πᾶψε καὶ μένε λοχία », τοῦ εἶπε ἓνας ἀνθυπίατρος, « τί κάθεσαι καὶ κλαῖς σὺν μωρὸ, ἂν σοῦ κόψαμε τὸ πόδι τὸ κάναμε γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ζήσῃς, γιατί ἄλλοιῶς θὰ πέθαινες. »

Ὁ λοχίας γύρισε τὸν κνιτάξε μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια του, τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν κι' ὁ γιαιτροὺς γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψῃ δύο μεγάλα δάκρυα ποῦ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὁ τραυματίας ἔμεινε μιὰ στιγμή ἡσυχος, σιωπηλός. Ὑστερα ἐπίασε τὸ γιαιτροῦ ἀπ' τὸ μανίκι καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί.

— « Καὶ τί θέλω ἐγὼ πιά σ' αὐτὸν τὸν

κόσμο. Τι μὲ χρειάζεται ἀκόμα ἡ Πατρίδα; Πῶς θὰ κυνηγήσω τοὺς γουρνομιῦτες ὡς τὴ Σόφια;

Ἐμείνουμε ὅλοι ξαφνισμένοι μ' αὐτὴ τὴν αἰφνιδία ἐκδήλωσι πατριωτισμοῦ. Ὁ ἥρωας αὐτὸς, ὁ τσολιᾶς, ἔκρινε πῶς ἦταν περιττὸς πιά στὸν κόσμον ἀφοῦ δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ πλέον νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα του. Ὡς τώρα ζοῦσε γι' αὐτὴν καὶ γι' αὐτὴν ἠθέλε νὰ πεθάνῃ. Τὴν ὥρα τοῦ παράδειγμα ποῦ ἔδινε ὁ ἀγράμιματος αὐτὸς, σὲ μερικὸν ἄλλους, ποῦ ξέφρουν γραμίματα, ξένες γλώσσες καὶ ντρέπονται νὰ φορέσουν τὸ κακί, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα!!

Κανεὶς μας δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ στὸν κακόμοιρον τὸν λοχία, πῶς νὰ τὸν παρεγγόρησῃ. Ἡ νοσοκόμος σὲ μιὰ γωνία κλαίγανε ἀπαρηγόρητα. Ἐμεῖς ὅλοι εἴμασταν μὲ τὰ μαντήλια στὸ χέρι. Μιὰ νέκρα βασίλευε μέσα στὴν αἴθουσα. Ἐξαφνα ἀπὸ μιὰ γωνία, ἀκούστηκε δυνατὴ καὶ σταθερὰ ἡ φωνὴ τοῦ Μήτρου τοῦ ἄλλου εὐζώνου, μὲ τὸ κομμένο πόδι.

— «Ἐννοια σου κὺρ-λοχίε μαζί θὰ τοὺς πᾶμε τοὺς γουρνομιῦτες ὡς τὴ Σόφια. Μαζὺ μὲ τὰ δεκανίκια, τὰ βρωμιόσκυλλα!!»

— «Τοὺς ἄτιμους!! φώναξε ὁ λοχίας.

Καὶ μπροστὰ στὸ μῖσος ποῦ ἔκρυβε μεσ' τὴν ψυχὴ του γιὰ τοὺς ἔχθρους τῆς Πατρίδος ξέγασε τὸν πόνον του καὶ τὴ συμφορὰ ποῦ εἶχε πάθει.

Τέτοια παλληκάρια τελείωσε ὁ ἔφεδρος εἶχαμε στὸ στρατό. Ἦτανε ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ νικήσουμε;

ΓΕΩΡ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α Α.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ μὴ ἐμβάσαντες τὴν Συνδρομὴν των μέχρι σήμερον, νὰ μᾶς ἐμβάσωσιν αὐτὴν ὑποβοηθοῦντες οὕτω ἡμᾶς εἰς τὸ πολυδάπανον ἔργον τῆς ἐκδόσεως καὶ καλητερεύσεως τοῦ Περιοδικοῦ μας.

(Ἐκ τῆς Συντάξεως)

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Τελείωσε τὰς ἐξετάσεις του ὁ Πέτρος καὶ καὶ χαρούμενος ποῦ ἐπῆρε τοὺς καλύτερους βαθμοὺς τῆς τάξεώς του πῆγε μὲ τὴν γρηγοῦλα Γιαγιά του σὲ μιὰ ἐξοχὴ νὰ περάσῃ τοὺς πῖδ ζεστοὺς μῆνας τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ χωριουδάκι ποῦ ἔμενε ἀπῆγε τρεῖς τεταρτα τῆς ὥρας μακρὰ ἀπὸ τὸ μαγειρικὸ ἐκεῖνο τοπεῖο· δὲν ἔμενε κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ παρὰ μόνον αὐτοὶ καὶ μιὰ γειτόνισσα γνωστή των μὲ τὸ μικρὸ τῆς ἐγγονάκι ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ὀκτώ ὡς δέκα χρόνων. Πρὶν φύγῃ ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ τὴν ἐξοχὴ πῆρε καὶ ἄδεια ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ομάδος του καὶ ἔτσι ἦτο κατ' ὄλα ἐν τάξει. Τὸ πρωὶ ἐτοίμαζε μὲ τὴν γιαγιά του τὸ λιτό τους πρόγευμα καὶ τὴν βοηθοῦσε στὴ μαγειρικὴ μὲ ὅτι γνώσεις εἶχε τὰς ὁποίας τοῦ ἀνέπτυσε καὶ ἡ καλὴ του γρηγοῦλα.

Τὸ πρωὶ ὁ ὄλο ἠσχολεῖτο στὸ μικρὸ του κῆπο ποῦ αὐτὸς ἐφύτευσε καὶ τὸ ἀπόγευμα ξαπλωμένος στὴ σκιά ἑνὸς μεγάλου πλατάνου διάβαζε προσκοπικὰ διηγήματα καὶ μαθήματα. Ἐνα μεσημέρι ποῦ κατὰ τὸ συνήθες εὐρίσκετο στὸν ἴδιο πάντα ἀλάτανο, ἄκουσε μιὰ παράδοξη φωνὴ πόνου, ἀφίνει τὸ βιβλίον καὶ πηδᾷ στὸν διπλανὸ κῆπο τῆς γειτόνισσας του ποῦ ἄκουσε τὴν φωνή. Βλέπει τὸ κοριτσάκι νὰ βαστᾷ σφιχτὰ τὸ πόδι του ποῦ κάποιο ἔντομο τοῦ δάγκασε.

Πλησιάζει καὶ βλέπει τὸν βλαβερὸ σκορπιὸ ζωντανὸ νὰ περπατῇ, ἔτοιμος νὰ κρυφθῇ σὲ κάποια τρύπα, τὸν σκοτώνει, δίνει σφιχτὰ τὸ πόδι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ δαγκάματος καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ λέγει τῆς γιαγιάς του νὰ καύσῃ μ' ἕνα πυρωμένο σίδηρον τὴν πληγὴ, καὶ αὐτὸς τρέχει στὸν πλησιέστερο γιατρό.

Ὁ Πέτρος ἔτρεχε μ' ὄλη του τὴν δύναμι νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῆς μικρᾶς του φίλης ποῦ κινδύνευε.

Φθάνει τέλος στὸν γιατρό καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὰ διατρέξαντα. Μὲ ἕνα ἀμάξι προφθάνουν νὰ φθάσουν στὴν ὥρα καὶ μὲ μιὰ ἀντιδηλητηριώδη ἔνεσι σώζεται ἡ ζωὴ τῆς μικρᾶς του γειτονοπούλας.

Πέρασαν χρόνια ἔκτοτε, ἡ μεγάλη τοῦ Πέτρου πράξις μεγάλωνε μέσα στῆς μικρᾶς Ἑλληνοπούλας τὴν καρδιά τὴν ὑπογνώσει, ποῦ καὶ αὐτὴ εἶχε νὰ βοηθήσῃ ἄλλους· ὁ μέγας τώρα τοῦ ἔθνους ἀγὼν εὐρίσκει τὴν νέα κόρη στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ Πέτρου τραυματισμένου σιτοῦ Μπιζανιοῦ τὴν ἐπίθεσι, νὰ τοῦ χαρίζῃ αὐτὴ τὴν ἀδελφικὴ τῆς βοήθεια.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΨΑΛΤΟΓΛΟΥ

ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 1 ΟΜΑΔΟΣ Κ Ζ.

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΕΜΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΓΕΝ. ΑΡΧΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἠδύοκησε νὰ ἐγκρίνη ἀπόφασιν τῆς Ε. Ε. ὅπως τὴν 26 Ἀπριλίου 1915 ἐν πανηγυρικῇ ἐορτῇ, γενησομένη ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐτησίας ἐπιδείξεως τῶν ἔργασιῶν τοῦ Σώματος τῇ συμμετοχῇ Ἀντιπροσωπειῶν τῶν ἑκασταχοῦ Π. Ε. καὶ ὁμάδων Προσκόπων, ἐπιδοθῶσιν Αὐτῷ τὰ ἐμβλήματα τῆς Γεν. Ἀρχηγίας τοῦ Σώματος.

Ἐπὶ τούτοις προσκαλοῦνται αἱ Περ. καὶ Τοπικαὶ Ἐπιτροπαὶ ὅπως ἀποστείλωσιν ἀνὰ ἓνα ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν ἀντιπρόσωπον καὶ ἀντιπροσωπεῖαν ἐκ Προσκόπων τῆς περιφερείας αὐτῶν. Ἐν περιπτώσει δὲ καλύματός τινος δύνανται νὰ ὑποδείξουν ἀντιπρόσωπόν των ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ περὶ συμμετογῆς δὴλωσις, ἐμφαίνουσα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποσταλισσομένων προσκόπων δεον νὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ πρώτου 15ημέρου τοῦ τρέχ. μηνὸς τηλεγραφικῶς, ὅπως κανονισθῶσι τὰ τῶν ἐνδιατημάτων αὐτῶν. Ἡ σειρά τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ἀντιπροσωπειῶν ἐν τῇ τελετῇ ἔσεται κατ' ἀρχαιότητα συστάσεως αὐτῶν.

Τὰ διάσημα ταῦτα τοῦ Γ. Ἀρχηγοῦ, κατασκευασθέντα ἐν Ἀθήναις ὑπὸ εἰδικοῦ καλλιτέχνου, συνίστανται ἐκ τοῦ Ἀρχηγικοῦ πύλου ἐφ' οὗ ἐτοποθετήθησαν τὰ Ἀρχηγικὰ Ἐμβλήματα, ἐπὶ καθαροῦ χρυσοῦ γεγλυμένα καὶ τῆς Ἀρχηγικῆς Ράβδου ἐπὶ τῆς χρυσοῦ λαβῆς τῆς ὁποίας ἐχωρήθησαν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Φοῖνιξ καὶ τὸ ρητὸν τοῦ Σώματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ Μονόγραμμα τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τὸ Βασιλικὸν Αὐτοῦ Στέμμα.

Ἐπιθυμοῦσα δὲ διαπύρως ἡ Ε. Ε. ὅπως κοινῇ συνδρομῇ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Προσκόπων συντελεσθῇ ἡ προσφορά αὐτῆ τῶν Ἀρχηγικῶν ἐμβλημάτων τῆς Α. Μ. ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς πρὸς τὸν Γενικὸν Αὐτῶν Ἀρχηγὸν καὶ Βασιλέα ἀφοσιώσεως καὶ λιτρείας, προσδιώρισε προαιρετικὴν δεκάλεπτον τὴν συνδρομὴν ταύτην δι' ἕκαστον Πρόσκοπον καὶ παρακαλεῖ τὰς ἑκασταχοῦ Π. Ε. ὅπως ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς μὲ τὰς ὀνομαστικὰς καταστάσεις τῶν Προσκόπων συνδρομητῶν τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰσπραχθησομένων συνδρομῶν πρὸς τὸ Γραφεῖον τοῦ Σώματος.

ΝΕΑ ΔΩΡΕΑ ΤΕΩΣ ΠΡΟΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΩΡΗΤΟΥ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ὁ κ. Ἐλευθ. Βενιζέλος τέως Πρωθυπουργὸς ἐνίσχυσε τὸ Ταμεῖον τοῦ Σώματος καὶ διὰ νέας αὐτοῦ δωρεᾶς ἐκ δρωχ. δέκα χιλιάδων (10.000) Τῇ παρακλήσει δὲ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἀπέστειλε ταυτοχρόνως καὶ τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ ἐπιγραφομένην «Πρὸς τοὺς Προσκόπους *Alén ἀριστεῦειν*».

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς ἠδύοκησε νὰ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ὡς ὑψίστη τιμὴ πρὸς τοὺς καλοὺς Προσκόπους ἀπονέμηται ὁ βαθμὸς καὶ ὁ τίτλος τοῦ Προσκόπου τοῦ Βασιλέως.

Πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ βαθμοῦ τούτου, διαιρεθέντος εἰς τρεῖς τάξεις, ὁρίσθησαν αἱ ἑξῆς ἀπαιτήσεις :

- 1) Νὰ ἔχη τριετὴ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Σώματι.
- 2) Νὰ εἶναι Πρόσκοπος Αἰς τάξεως ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος.
- 3) Νὰ εἶνε κάτοχος ἑνὸς πτυχίου βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος.
- 4) Νὰ εἶνε κάτοχος τῶν πτυχίων, ἀρετῆς, νοσοκόμου, σκοπευτοῦ καὶ σηματοτηλεγραφητοῦ.
- 5) Νὰ εἶνε κάτοχος ἑνὸς μεταλλίου ἢ οἰουδήποτε βραβείου εἰς γυμναστικοῦς ἢ ἀθλη-

τικούς αγώνες, προκηρυσσομένους είτε υπό ανεγνωρισμένων αθλητικῶν σωματείων είτε υπό τῆς οἰκείας Π. αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς.

6) Νὰ ἔχη ἀναφερθῆ εὐφήμως ἀπαξ ἐν τῇ Ἡμερησίᾳ Διαταγῇ τοῦ Σώματος.

7) Νὰ γνωρίζῃ τὰ κυριώτερα τοπογραφικὰ σημεῖα καὶ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος, τὰ σπουδαιότερα προϊόντα τῆς καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Ὁ Πρόσκοπος τοῦ ἔξωτερικοῦ ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τοῦ μέρους τῆς Ἑλλάδος ἐξ οὗ κατὰγεται.

8) Νὰ ἔχη φυτεύσῃ 50 δένδρα εἰς ἄγωνα μέρη τῆς Πατρίδος του.

9) Νὰ δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς ξένον καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς Πατρίδος του, ἢς νὰ γνωρίζῃ τὰς φυσικὰς καλλογὰς καὶ τὰ σπουδαιότερα Ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα πρὸς διαφήμισιν αὐτῆς. Ὁ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ Πρόσκοπος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς ξένον καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως ἐν ἣ κατοικεῖ καὶ νὰ δύναται νὰ ἐκθέτῃ αὐτῷ τὴν ἱστορικὴν καὶ ἐμπορικὴν κίνησιν αὐτῆς ἀπὸ Ἑλληνικῆς ἀπόψεως.

10) Νὰ γνωρίζῃ τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων βουνῶν τῆς Ἑλλάδος, τοὺς κυριωτέρους λιμένας, τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ Βασιλείου, τὰς κωμοπόλεις τοῦ Νομοῦ του, τὰς πόλεις δι' ὧν διέρχονται αἱ σπουδαιότεραι ἐπαρχιακαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ὁδοὶ τοῦ Κράτους καὶ νὰ δύναται εἰς ὀρισμένον θέμα ταξιδίου παραλιακοῦ νὰ ἀναφέρῃ πόσους λιμένας καὶ πόσας νήσους θὰ συναντήσῃ κατ' αὐτό.

11) Νὰ γνωρίζῃ σαφῶς τὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ἱεραρχίας τοῦ Κράτους καὶ τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ πολίτου.

12) Νὰ ἔχη ἀποσπᾶσθαι δι' ἐκτέλεσιν ἀνατεθείσης αὐτῷ ὑπηρεσίας ἐγγραφον εὐαρέσκειαν εἴτε ἐκ μέρους τοῦ Σώματος, εἴτε ἐκ μέρους Στρατιωτικῆς ἢ Πολιτικῆς ἀρχῆς.

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΔΙΑΣΗΜΑ

ΤΩΝ 3 ΒΑΘΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Πρόσκοπος Βασιλέως Γ' τάξεως. Ἀμφιμασχάλια λευκὰ μετὰ πτυχίου ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, φέροντος ἐπ' αὐτοῦ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα.

Ἀπαιτήσεις. Αἱ ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαι.

Πρόσκοπος Βασιλέως Β' τάξεως. Ἀμφιμασχάλια κίτρινα μετὰ πτυχίου ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, φέροντος ἐπ' αὐτοῦ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα.

Ἀπαιτήσεις. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐν ἐπὶ πλέον πτυχίον τῆς ἐκλογῆς του ἐκ τῶν δημοσίας ὀφελείας τοιούτων, καὶ ἐξάμηνον θητείαν ὡς Πρόσκοπος Βασιλέως Γ' τάξεως.

Πρόσκοπος Βασιλέως Α' τάξεως. Ἀμφιμασχάλια βυσσινόχροα μετὰ πτυχίου ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, φέροντος ἐπ' αὐτοῦ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα μετὰ περιωροῦ ἐπίσης χρυσοκεντήτου.

Ἀπαιτήσεις. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω νὰ ἔχη ἐξάμηνον θητείαν ὡς Πρόσκοπος Βασιλέως Β' τάξεως καὶ νέαν εὐφημον ἀναφορὰν ἐν τῇ Ἡμερησίᾳ Διαταγῇ τοῦ Σώματος.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διακριτικῶν Σημάτων, ὁ Πρόσκοπος Βασιλέως δύναται νὰ φέρῃ καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἐνδυμασίας τὸ Β. Στέμμα ἐπὶ πόρπης κυανοῦ βάρους ἢν καὶ προσκολλᾷ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἄνωθεν τῶν θυσάνων τῶν ἀμφιμασχάλιων ἐν μεγάλῃ στολῇ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΑΘΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Ὁ Πρόσκοπος δι' ἱεραρχικῆς ἀναφορᾶς παρουσιάζεται πρὸς ἐξέτασιν ἐνώπιον τῆς Περιφ. Ἐπιτροπῆς τοῦ σώματός του, ἣτις, ἐὰν κρίνῃ αὐτὸν ἄξιον, ὑποβάλλει τὰ πιστοποιητικὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Ε. Ε. τοῦ Σώματος, ἣ ὁποία, μόνη, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονέμῃ εἰς τοὺς Πρόσκοπους τὸν βαθμὸν τοῦτον διὰ ἐπισήμου ἐπὶ τούτῳ Διπλώματος.

ΠΕΡΙ ΠΤΥΧΙΩΝ

Ἡ Ε. Ε. καθώρισε τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου εἰδικότητος ὡς:
 Τοπογράφου.— Γραφέως.— Δακτυλογράφου.— Μαγείρου.— Μουσικοῦ.— Ἀρχιτέκτονος.— Ξυλουργοῦ.— Φωτογράφου.— Τηλεγραφεῖτοῦ.— Στενογράφου.— Ζωγράφου.— Πλοηγοῦ.— Ράπτου.— Σιδηρουργοῦ.— Ὀπλομάχου.— Κτίστου.— Χρωματιστοῦ.— Γλύπτου.— καὶ διὰ Πτυχίον Ἀρετῆς.

Μέχρι τῆς ἐκτυπώσεως του ἤδη καταρτιζομένου λεπτομεροῦς ὁδηγοῦ πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἀπαιτουμένων γνώσεων συνιστῶμεν ὅπως οἱ Πρόσκοποι τῆ βοήθειά τῶν Ἀρχηγῶν ἀποτείνονται εἰς εἰδικούς πρὸς ἐκμάθησιν καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησιν ἐπ' αὐτῶν.

Οἱ πίνακες τῆς ἀπεικονίσεως τῶν διαφόρων πτυχίων ἃ οἱ κάτοχοι τοιούτων θὰ φέρουν, συμφώνως μὲ τὸ ἐπισημασθέν ὑπόδειγμα ἐξεδόθησαν τύποις Ἀδελ. Ἀσπιώτη καὶ πωλοῦνται ὑπὸ τῆς ἀποθήκης τοῦ Σώματος ἀντὶ λεπ. 80 δι' ὅλα τὰ πτυχία.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Διακριτικὰ γράμματα τῶν νέων Περιφερειῶν καὶ Πόλεων εἶνε τὰ ἑξῆς:

Αἱ	Ὅμαδες	Ἀκατερίνης	φέρουν	διακριτικὰ	γράμματα	τὰ	ΑΙΚ.
»	»	Σαμοθράκης	»	»	»	»	ΣΘ.
»	»	Βόλου	»	»	»	»	Β.
»	»	Αἰγίου	»	»	»	»	ΑΙ.
»	»	Θηβῶν	»	»	»	»	ΘΒ.
»	»	Κερκύρας	»	»	»	»	Κ.
»	»	Καβάλλας	»	»	»	»	ΚΒ.
»	»	Λαμίας	»	»	»	»	ΛΜ.
»	»	Λάρινακος	»	»	»	»	ΛΚ.
»	»	Σερρών	»	»	»	»	ΣΡ.
»	»	Πάφου	»	»	»	»	ΠΑ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιοδικὸν «Νέα Γενεά». Ἐκδίδεται ὑπὸ τῶν τ. Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως» Περιοδικὸν χάριν τῶν Προσκόπων ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ «*Νέα Γενεά*», ἢ ἢ «*Γενεὰ τῶν Προσκόπων*», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ διάδοσις εἰς τοὺς Ἑλληνοπαῖδας ἀναγνωσμάτων οὐχὶ ἐγκληματικῆς φύσεως, ὡς τὰ πλημμυρήσαντα τὴν Ἑλλάδα διάφορα ἀστυνομικὰ φυλλάδια, ἀλλὰ ψυχολογικῆς καὶ ἠθικῆς διὰ τῶν ὁποίων αἱ ψυχικαὶ τῶν δυνάμεις θὰ ἐξυπ. οὖν καὶ ἢ ἀνατρέφονται διὰ πᾶν ὅ,τι μέγα, καλὸν, γενναῖον καὶ πατριωτικόν. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς ἑκασταχοῦ Ἐπιτροπὰς τοῦ ἡμετέρου Σώματος ὅπως ἐνεργήσωσι καὶ ἐγγράψωσι τοὺς Προσκόπους τῶν συνδρομητῶν εἰς τὸ ἐν λόγῳ Περιοδικόν, οὕτως ἢ συνδρομὴ ὠρίσθη εἰς δρ. 10 ἐτησίως καὶ δρ. 5 δι' ἕξ μῆνας.

Μελέτη περὶ Ὑγιεινῆς. Ὑπὸ τοῦ κ. Π. Η. Λεβεντάκου ἐξεδόθη «Μελέτη περὶ Ὑγιεινῆς» λίαν χρήσιμος εἰς τοὺς Ἀρχηγούς καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν Προσκόπων, ἧς ἢ ἀπόκτησις συνιστᾶται ἐπίσης θερμῶς.

Ἀφορμὴν ἐκ τῶν συστάσεων τούτων λαβάνοντες συνιστῶμεν εἰς ἑκάστην Ἐπιτροπὴν Προσκόπων καὶ εἰς ἑκάστον Ἀρχηγὸν Ὅμαδος τὴν σύστασιν Βιβλιοθηκῶν, περιλαμβανουσῶν τὰς ἐκδόσεις τοῦ Σώματος καὶ πᾶν βιβλίον συνιστῶμενον ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΜΕΤΑΞΙΝΑΙ ΣΗΜΑΙΑΙ—ΥΠΟΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΣΑΚΚΩΝ ΡΑΧΕΩΣ

ΠΥΞΙΔΕΣ ΠΕΝΙΕ—ΖΩΝΑΙ—ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΑ

Μεταξίναι Σημαῖαι. Τὸ Γραφεῖον ἀναλαμβάνει τὴν παραγγελίαν μεταξίνων Σημαιοῶν διὰ τὰ Σώματα τῶν διαφόρων πόλεων πρὸς δρ. 92 ἑκάστην (ἢτοι κοντὸς δρ. 15, ἐπι-

μηλον δρ. 32 (φροϊνιξ ἐπίχρυσος καὶ τὸ διακριτικὸν γράμμα τῆς περιφερείας ἐπάργυρον ἐπὶ τῆς σφαιράς) σημαία μεταξίνη, μετὰ τοῦ ἐβλήματος τοῦ Σώματος, ἐξωγραφισμένου, δρ. 40 Κορδόνια μεταξωτὰ μετὰ θυσάνων δρ. 7).

Διὰ τὸ δύσκολον τῆς ἀποστολῆς ὁ κοντὸς τῆς Σημαίας, μήκους μέτρων 2,20 ἄνευ τοῦ ἐπιμήλου, κεκάλυμμένος διὰ βελούδου, προτιμότερον νὰ κατασκευάζεται ὑπὸ τῶν αὐτῶντων σημαίας Ἐπιτροπῶν.

Ἐποστηρίγματα σάκκων ράχεως. Μετὰ λύπης παρατηρεῖ ἡ Ε. Ε. ὅτι δὲν γίνεται ἀνάλογος ζήτησις τῶν πλεκτῶν ὑποστηρίγματων σάκκων ράχεως. Κατανοοῦντες οἱ Ἀρχηγοὶ, ὅτι εἶναι ζήτημα ὑγιεινῆς σπουδαιότατον ἢ χοῆσις αὐτῶν, δέον νὰ συστήσωσιν εἰς τοὺς Προσκόπους τῶν τὴν προμήθειαν τοιοῦτων πρὸ τῶν ἐπερχομένων κειμμάτων.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑποστηρίγματα ταῦτα εἶναι ἀπλουστάτης κατασκευῆς συνιστῶμεν ἀφοῦ ζήτησωσι παρὰ τοῦ Γραφείου ὑπόδειγμα προβῶσιν αἱ Ὅμαδες ἄπ' εὐθείας εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῶν.

Πυξίδες Πενιέ. Τὸ Σῶμα ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν προμήθειαν τῶν κατὰ τὸ Ἐγκόλπιον τοῦ Προσκόπου Τοπογράφου ὀριζομένων ὡς ὄργάνων χωροσταθμίσεως πυξίδων Πενιέ ἀντὶ δρ. 25 περίπου.

Ζῶναι. Ἐπίσης τὸ Σῶμα χορηγεῖ τὰς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 13 ἐγκυκλίῳ ὀρισθείσας Προσκοπικὰς ζῶνας διὰ μὲν τοὺς Προσκόπους πρὸς δρ. 4 μετὰ θήκης πελέκεως ἄνευ δὲ τῆς θήκης πρὸς δρ. 3.15. Διὰ τοὺς Ἀρχηγούς καὶ ὑπαρχηγούς μετὰ θήκης δρ. 4.60. καὶ ἄνευ αὐτῆς δρ. 3.65.

Σημειωματάρια Ἀρχηγῶ Ὅμαδος. Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις τοιαῦτα ἐν τοῖς ὁποίοις οὗτοι δύνανται νὰ κρατοῦν σημειώσιν ὅλων τῶν ἀναγκαίων στοιχείων διὰ τὴν κίνησιν τῆς Ὅμαδος. Αἱ ἐν αὐτοῖς σημειώσεις δύνανται νὰ γίνωνται διὰ μολυβδίδος οὕτως ὥστε δι' ἀπαλείψεως νὰ χρησιμοποιηθῆται ἐκ νέου τὸ σημειωματάριον. Ἡ τιμὴ αὐτῶν ὀρίσθη δι' ἕκαστον δραχ. 1,30.

Ἰδιαιτέρα σύστασις

Συνιστᾶται πρὸς τὰς ἑκαταχοῦ Π. καὶ Τ. Ε. ἵνα τὰ παραγγελλόμενα εἶδη, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ στέλλωνται διὰ ταχυδρομμάτων, παραλαμβάνωνται ἐκ τοῦ Γραφείου δι' ἀνθρώπου τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν λίαν διαπνηρῶν φορολογικῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἀπριλίου 1915

Διὰ τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν

Ὁ Πρόεδρος
Ν. ΠΑΣΠΑΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κ. ΜΕΛΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

ΔΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Μὴ ἀναβαίνης ποτὲ εἰς ἀμαξάν σιδηροδρομῶν μηδὲ νὰ καταβαίνης πρὶν ἢ ἀμαξοστοιχία σταθῆ ἐντελῶς. Διότι σὲ τέτοια περιστασία καὶ τὸ ἐλαφρότερον πέσιμον δύναται ν' ἀποβῆ θανάσιμον ἂν τυχόν τὰ πόδια σου περιπλακοῦν εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης.

Μὴ βγάξης ποτὲ τὸ κεφάλι σου ἢ τὸ χεῖρ σου ἔξω τοῦ παραθύρου διότι ἂν ἢ ἀμαξοστοιχία περῶν γέφυραν ἢ ἄλλο τι ἐξέχον μέρος δύνασαι νὰ κτυπήσης.

Πρόσεχε πολὺ μὴ τυχόν γίνης αἴτιος πυρκαϊῆς ῥίπτων χωρὶς νὰ τὸ προσέξεις ἐντὸς τῆς ἀμάξης μισοαναμιμένο σπύργο ἢ σιγάρο.

Ἐὰν γίνῃ κανὲν ἀπρόοπτον δυστύχημα, ἢ σταθῆ ἢ ἀμαξοστοιχία μὴ ζητῆς νὰ ἐξέλθῃς οὔτε νὰ σκύψῃς ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἀλλὰ μένε μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν, μέχρις ὅτου λάβῃς ὁδηγίαν τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Τέλος καθ' ὅλον τὸ ταξιδιὸν σου μὴ στηριζέσαι ἐπὶ τῆς πόρτας πρὶν νὰ βεβαιώθῃς ὅτι εἶνε καλῶς κλεισμένη.

Αἱ συμβουλαι αὗται ὅπως βλέπετε Πρόσκοποι εἶνε εὐκόλοι καὶ νὰ τὰς εἰπῆτε καὶ νὰ τὰς ἐκτελέσητε, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὰς ξεχνάτε εἴτε ἀπὸ ἀπερισκεφίαν εἴτε καὶ ἐξ ἐπιδείξεως τόλμης καὶ θάρρους ἢ ὁλοῖα βεβαίως εἶνε ἀκαιρὸς καὶ ἄτοπος ἐπίδειξις ὅταν γίνεται χωρὶς λόγον.

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΧΗΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΩΝ

Εἰς τὸ 12 τεύχος τοῦ «Ἔσο Ἐτοιμος», περιέγραψα περὶ τῶν ταχυοκάπτων ἢ προχωμιμάτων, σήμερον θὰ ἐξετάσωμεν πῶς κατασκευάζονται τὰ μόνιμα χαρακώματα τὰ ὁποῖα ἐν τῷ σημερινῷ πολέμῳ παίζουν τὸν μεγαλύτερον ρόλον μετατρέψαντα διὰ τῆς τελείας αὐτῶν κατασκευῆς καὶ ἀσφαλείας τὴν μέχρι σήμερον τακτικὴν τοῦ πολέμου καὶ καταστήσαντα οὕτω νέαν τακτικὴν ἢ πόλεμον, τὸν πόλεμον τῶν χαρακωμάτων (Guerre des tranchées).

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσέξωμεν εἶναι ἡ ἐκλογή τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ κατασκευάσωμεν τὸ πρόχωμά μας οὕτως ὥστε νὰ βλέπωμεν καλῶς τὸ πρὸ ἡμῶν ἔδαφος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι τελείως φανερόν εἰς τοὺς ἀνδρας τοὺς προχώματος καὶ δὲν θὰ ἔχει ἀνωμαλίας αἰτίνες θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ προσφυλαχθῇ ἀλλὰ θὰ εἶναι ἠναγκασιμένος νὰ κάμῃ τὴν ἐφοδὸν του ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ταχὺ πῦρ μας.

Καὶ ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς πρέπει νὰ ἐπιζητοῦμεν νὰ βλέπωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν, τὸ πρὸ ἡμῶν ἔδαφος, ἀφ' ἑτέρου πρέπει νὰ εἴρωμεν τοιαύτην θέσιν ἣτις νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ὁ ὁποῖος θὰ σωρῶσῃ τὸ πρόχωμά μας διὰ τοῦ πυρός τοῦ πυροβολικοῦ του.

Ἡ χάραξις τοῦ χαρακώματος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ φυσικῶς τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ ἐδάφους καὶ δὲν ὑπαρξοῦμεθα εἰς τὴν εὐθείαν γραμμὴν αὐτοῦ ἀλλὰ ὀφείλουν τὰ διάφορα μέρη αὐτοῦ νὰ εἶναι φυσικὰ διὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πυρός μας πρὸς τὰ σημεῖα ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἐχθρὸς δύναται νὰ μᾶς ἀπειλήσῃ.

Διὰ νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρακώματος μας μεταχειριζόμεθα διάφορα φυσικὰ προκαλλύματα καὶ ἐμπόδια τοῦ ἐδάφους, ἐάν ὅμως πρόκειται περὶ χαρακωμάτων ἐκ τῶν ὁποίων θὰ προσβάλλομεν ἐκ τῶν πλαγίων τὸν ἐχθρὸν πρέπει νὰ προσέξωμεν καλῶς εἰς τὸ νὰ ἐξαπατήσωμεν αὐτὸν διὰ νὰ ἀποφύγωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰ ἀλλεπάλληλα καὶ λοξὰ κτυπήματα τοῦ πιζικοῦ του καὶ τὰ διὰ σφάπνελλ πυρὰ τοῦ πυροβολικοῦ του.

Τὰ σημερινὰ χαρακώματα καὶ ἰδίως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον τοῦ πολέμου εἶναι τόσον ἐπιστημονικὰ καὶ ἀσφαλῶς κατασκευασμένα ὥστε ἡ κατάληψις ἐνός

ἐξ αὐτῶν νὰ θεωρεῖται βεβαίως ὡς σοβαρὰ ἐπιτυχία, τοῦ ἑνὸς ἢ ἄλλου ἀντιπάλου.

Σήμερον πλέον δὲν εἶναι ὁ ἰδεώδης πόλεμος τῶν ἡρωϊκῶν ἐπιθέσεων διὰ τῆς λόγης, τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ ὅπλου, ὡς ὀνόμασαν αὐτὴν, ἀλλὰ πόλεμος τρογλοδυτῶν ἐπιδικόντων δι' ὑπογείων διόδων νὰ καταλάβουν τὸ χαρακώμα τοῦ ἐχθροῦ ἢ νὰ ἀνατινάξουν αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα διὰ δυναμίτιδος ἔπειδὴ ὅμως σήμερον καθιερώθη ὄχι μόνον ἡ διὰ χαρακωμάτων πόλεμος ἀλλὰ καὶ ἡ ἐντελῶς ἄμυνα μίας χώρας διὰ τῶν λεγομένων «χαρακωμένων στρατοπέδων» διὰ τοῦτο ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ πρόσκοποι τοῦλάχιστον οἵτινες περισσότερον θὰ συμβάλομεν εἰς τὴν ἄμυνα τῆς χώρας μας ἢ εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ μετώπου, νὰ γνωρίζομεν καλῶς τὴν κατασκευὴν τῶν χαρακωμάτων καὶ τοὺς διαφόρους αὐτῶν σχηματισμοὺς καὶ διαστάσεις ἵνα διὰ τῶν γνώσεων τούτων συντελέσωμεν μεγάλως εἰς τὸ ἀμυντικὸν ἔργον τῆς χώρας μας

(Ἔλεται συνέχεια)

Λ. ΠΤΕΡΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ἄ! τὰ καλὰ σχολικὰ χρόνια! μπορεῖ κανένας νὰ τὰ ξεχάσῃ, μπορεῖ κανένας νὰ μὴ τὰ ἐνθυμηθῇ χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ, ἀπὸ νοσταλγία καὶ γλυκεῖα ἀνάμνησι. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τίς καλὰς μέρες τῶν θρανίων τοῦ Σχολείου καὶ τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου πέρασαν στὸ Ἑλληνικὸ Λύκειο τοῦ κ. Γ. Γαῖκα. Καί ἔως τώρα ἀκόμη θυμοῦμαι κάποτε τὰ διάφορα φαιδρὰ καὶ γελαστὰ ἐκεῖνα ἐπεισόδια, ποῦ ἐγενόμην μάρτυς σ' ἐκεῖνο τὸ Σχολεῖο, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δῆλα δὴ ποῦ ἔμαθα τὸ «εὐ ζῆν».

Ἦταν τὸ δεῦτερον ἔτος τοῦ Ρωσοῦλαπινικοῦ πολέμου. Ἦμουν τότε δώδεκα χρονῶν καὶ στὴν πρώτη τοῦ Σχολαρχείου (τότε ἔτσι τὴν ἔλεγον). Ἀπὸ μικρὸς ἦμουν ἡσυχου χαρακτήρος. Δὲν ἀγαποῦσα νὰ μαλώνω οἷτε νὰ σπῶ μούτρα καὶ μύτες τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ἐκεῖνος μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ ὅτι ἦμουν υἱὸς καὶ ἀδελφὸς στρατιωτικῶν. Ἡ τάξις μας περιελάμβανε εἰκοσι πέντε μαθητὰς τῆς ἡλικίας μου, ὄλους

ζωηρούς και καυγατζήδες. Εὐθύς ὅλοι μας, ἀπὸ τὴν ἀρχή, τοῦ πολέμου ἐκηρυχθήκαμεν Ἰάπωνες ἐν φ᾽ ἡ Β. τοῦ Ἑλληνικοῦ ἦσαν Ρωσσοφίλοι ὡς νὰ ἔζησαν στὸ Κίεβον ἢ τὸ Βλαδιβοστόκ. Ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ἐδιάβαζα ἑφημερίδες. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ ἑξαδέλφη μου Μ... εἶχε, τὴν συνήθειαν, νὰ μοῦ λέγῃ τὰ «νέα» καὶ αὐτὸ ἄκουσεν. Ἦμουν κατενθουσιασμένος μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ Ὁγιάμα, τὰς ἀνδραγαθίας τοῦ Κουρόκι (εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι μας εἶχον ἀφιερῶσθαι Ἑλληνικὴν καταγωγὴν) καὶ τὴν δεινὴν στρατηγικὴν τοῦ Νότζι. Οἱ Ρωσσοφρονες ἐξύμουν μέχρι ἐβδόμου οὐρανοῦ, τὸν Κουροπάτιν, τὸν Στόεσελ καὶ τὸν Λινίεβιτς. Τὰ πράγματα ὤξυνοντο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ τοῦ Μοῦκδεν ἀπειρασίσταμεν, ... καὶ ἡμεῖς νὰ «ξεκαθαρίσωμε» τοὺς λογαριασμοὺς μας. Ἐνα διάλειμμα λοιπὸν ἐκηρύχθη ὁ «στρατιωτικὸς νόμος». Οἱ εἴκοσι πέντε συμμαθηταὶ μου ἀπετέλεσαν τὴν «Ἰαπωνικὴν φάλαγγα». Ὅτε ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ὁμάδων ὅλοι ἠθέλαν νὰ εἶναι... ἀξιωματικοί. Τέλος πάντων αἱ μισροφιλοτιμίαι. (Δὲν ἤμεθα πρὸ παντὸς Ἑλληνεῖς;) ἐτέθησαν κατὰ μέρος καὶ πέντε ὁμάδες ἐσηματίσθησαν ἐκ τῶν ὁποίων αἱ τέσσαρες ἦσαν τῆς γραμμῆς καὶ ἡ τελευταία ὡς ἐφεδρεία καὶ «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς». Ἐγὼ ἐνθρονισμένος εἰς τὴν ἔδραν αὐτοεκλήθην «Στρατοδικεῖον». Τὰ πάντα ἦταν ἔτοιμα. Τὸ πολεμικὸν μένος μας ξεχείλιζε. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη ἀπεστείλαμεν προσβείαν πρὸς τὴν Γ. τοῦ Σχολαρχείου ὅπως... βολιδοσκοπήσωμε τὰς διαθέσεις των. Ἐνας ἀπὸ ἡμᾶς ἔχων ρητορείαν Δημοσθένειαν ἂν καὶ ὅταν ἐτεχνολόγει τοὺς «Φιλιππικούς» του ἦταν σὰν ψάρι ἄρχισεν ν' ἀναπτύσῃ στοὺς Μεγάλους παρωδῶν τὴν Κύρου Ἀνάβασιν «Ἐπεμψε, μὲ Ἀρμιάος καὶ Ἀρτάξος φίλοι μὲν ὄντες Κύρου ἡμῶν δὲ πιστοί.....! συνιστῶν ἡσυχίαν καὶ ὑποσχόμενος ἀνταλλάγματα». Οἱ μεγάλοι μὲ γέλοιο ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ εὐμενοῦς οὐδετερότητος».

Οἱ τῆς Β. καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἐτοιμασθῆ. Συνεποσθητο εἰς τριάντα. Ὅσπερ διέθετον μίαν ὁμάδα περισσοτέραν ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἀλλὰ καὶ μεγαλειότεροι καὶ πολεμικώτεροι ἡμῶν ἦσαν. Δοθέντος τοῦ συνθήματος ὄρμησαν αἱ δύο τάξεις λυσσασδέστατα κατ' ἀλλήλων. Βιβλία, γραμμαὶ, λεξικά ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν. Μερικοὶ Φαρισαῖοι ποιῶντες ξεῖρεσι πῶς εἶχαν ἀρπάσῃ τὰ μπιστονακία τῶν δασκάλων. Αἱ λέξεις «μὴ λησιμονεῖτε τὸ Μοῦκδεν Ἐκδίκησις» «Γιασασίν(!) Μουτσοζίτο» ἠκούοντο ἄγριαι καὶ βροντώ-

δεις. Αἱ τέσσαρες ὁμάδες μας ἐπολέμησαν λαμπρὰ καὶ προήλασαν γενναίως κοντὰ στὴ Β. τάξι ὅτε ἑξαφρα ὡσὰν σάλπιγξ τῆς τελευταίας παρουσίας ἡ ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ κ. Γκίκα τὸν ὁποῖον ἐπεβόμεθα ὡς δεῦτερον πατέρα, ἠγαπῶμεν ὡς διδάσκαλον, καὶ ἐφοβούμεθα ὡς γατιά, ἡ φωνὴ του λέγω ἀκούσθηκε :

— Σιγὰ Σιγὰ τί τρέχει ἐκεῖ. Καὶ δυὸ θολωμένα μάτια ἀστραψαν, πίσω ἀπὸ τὰ χροσαῖ γυαλιά του. Ἐνας μέγας τῆς Γ. ἀπεκρίθη μὲ σαρκασμὸ :

— Κύριε Γκίκα, τὰ παιδιὰ παίζουσι τὸν πόλεμον τῆς Μαντζουρίας!

— Πόλεμον; Τώρα ἐγὼ, νὰ τοὺς δεῖξω τὴν πολεμικὴν τέχνην ἀπαντᾷ ὁ κ. Γκίκας. Καὶ ἄρχισε, τότε ἡ ραγδαία ὀπισθοχώρησις τῶν ἀτυχῶν μας ὁμάδων παρακολουθουμένων ὑπὸ τοῦ κ. Γκίκα ὁ ὁποῖος συνελάμβανε τοὺς ἀρχηγούς.

Ἡ στραταρχικὴ βέργα τοῦ κ. Γκίκα ἐχειροτόνει τοὺς αὐτοχειροτονήτους Στρατάρχας. Ἐγὼ εἶχα κρυφθῆ στὴν ἔδρα ἐγκαταλείψας προδοτικῶς τὰ στρατοδικαστικὰ καθήκοντά μου, διαφυγὼν τὸ ἀέτειον βλέμμα τοῦ κ. Γκίκα. Δὲν εἶχα τήβεννον ὅπως κρύψω τὸ πρόσωπόν μου καὶ οἱ διακρουσμένοι ἀδένες μου ἠθροῦντο νὰ χύσουν ἕνα δάκρυ διὰ τὴν ἦταν μας. Οἱ Χαλδαῖοι ὅμως τῆς Β. τάξεως διέφυγον καὶ αὐτοί. Καὶ μόνον οἱ συμμαθηταὶ μου ἐπλήρωσαν δι' ὅλους!

Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος διαιλεμματοπόλεμος. Αἱ κατόπιν συμπλοκαί, περιωρίζοντο εἰς ἀπλᾶς «ἐπιδείξεις» ἐνώπιον τῶν τάξεων, αἱ ὁποῖαι ἠροῦντο εἰς τὸ νὰ διασαλπίζωμεν ἡμεῖς μὲν ὅτι, οἱ Ἰάπωνες εἶχον σφάξῃ χιλίους, οἱ ἀντίπαλοι δὲ ὅτι οἱ Ρῶσοι εἶχον τοὺς μυρίους των.

Ἀλλὰ οἱ «τέσσαρες ξυλισθέντες» ἐβόων ἐκδίκησιν, ὅπως τοὺς καθησυχάσωμεν ἰδρῶσαμεν τὸν «Σιδηροῦν Σταυρὸν» (χάρτινον τὴν ὑπόστασιν) ἱπποτικὸν τάγμα τριῶν τάξεων, καὶ τοὺς πρώτους μεγαλοσταύρους, αὐτοὶ ἔλαβον. Ἐτερα ἱπποτικά τάγματα ἀξίας ἰδρῶθησαν μετὰ διπλωμάτων. Ἐνα τέτοιο «μόνο» κατέχω ἕως σήμερον. Οἱ Ρῶσοι ἀνεκδικούμενοι ἰδρῶσαν ἀληθῆς τάγμα. Ἐνας μανιώδης ρωσσοφίλος, ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος — ὦρα του καλῆ — ἠγόρασε μερικὲς, μπακιρένιαις μεντάλιας τὰς ὁποίας διένειμε στοὺς Ἀρχηγούς, ὁ δικός μας παλαιολόγος, ἦταν ὁ καλὸς μου φίλος Δημήτριος Φιλιππίδης ὁ ὁποῖος τότε ἰδρῶσε τὸν «Ἰαπωνικὸν Ἀστέρα».

Ἔτσι περνούσαμε τὰ διαλείμματα τοῦ 1905. Ἦταν ὁ καλὸς, ὁ χρυσὸς μας καιρὸς. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ

Κοντός, θρεμμένος, ροδοκόκκινος, με λαμινόν τραπεζι, όπως λένε οι Γάλλοι, δέν χαλνάει για τίποτε τὸ dolce far niente του. Δέν ανακατώνεται σὲ τίποτε καὶ γλυτώνει ἔτσι τοὺς μελαδέες. Για πολιτικὴ οὔτε λέξι. Εἶνε ὅπως λέγει οὐδέτερος.

Πάντα μὲ τὸ μπιστουνάκι στὸ χέρι, τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη, μαλλιὰ τῆς ὥρας ριχμένα πίσω, εἶνε ὁ τύπος τοῦ φίφιν—τοῦ.

Τώρα τελευταίως ἔγινε καὶ Ραυλιώτης καὶ δέν εἶνε ποτὲ εὐκαιρος. Τὸ πρῶτ' ὑπηρεσία στὸ νοσοκομεῖο τοῦ San Stefano, τὸ ἀπόγευμα ἐπισκέψεις, rendez-vous καὶ τὰ ἄεστα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι γυρνᾷ μέρα νύχτα στὴν Ἰμβροημία καὶ σχετίζεται Ἄγγλους στρατιώτας ὄλων τῶν ὅπλων. Τόσον δὲ τοὺς ἀρέσει ἢ συντροφιά του, ὥστε κατήντησε νὰ ἔρχονται νὰ τὸν ζητοῦν καὶ στὸ Κέντρο ἀκόμη.

Στὰς ἐκδρομὰς τῆς βῆς ὅπου ὑπάγεται εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτρον τακτικός. Δέν ἀγαπᾷ καθόλου τοὺς σκύλους ἂν καὶ εἶνε Ἐνωματάρχης των.

Τὸ περασμένο καλοκαῖρι στὸ Μῆξ ὅπου παρεθέρριζε μᾶς προσέφερε κατὰ τὰς ἐκδρομὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας. Νερὸ, μαγειρικὰ σκευὴ κ.τ.λ. Μία φορὰ ἔκανε καὶ τὸν μάγειρο. Menu φασόλια μὲ τὸ κρέας. Μόλις ὅμως τὸ ἔδοκίμασαν οἱ πρόσκοποι ἐνθουσιασθέντες ἐφώναζον σὰν τοὺς Μυρῖους τοῦ Ξενοφώντος.

— Θάλασσα! Θάλασσα!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ φαγὶ θὰ ἦτο ὄραϊον ἔαν τὸ τρώγαμεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῶν ἀλυκῶν ὅπου ἔπρεπε νὰ σταλῆ.

Καλὸς τηλεγραφητής, ἂν καὶ ἔχασε γιὰ τίποτε τὸ πτυχίον.

Χαρακτηριστικὸν Γαργαλιέται πολὺ, μὰ πάρα πολὺ. Σᾶς προτρέπω νὰ δοκιμάσετε.

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ

Ἐψηλὸς ἀδύνατος μὲ ὄραϊα χαρακτηριστικὰ εἶνε τὸ enfant gaté τοῦ Σώματος. Καλὸς ποδηλάτης βάζει συχνὰ καὶ ἕναν γκρίζο σκοτφρον καὶ τότε εἶνε σωστός Yankee.

Ἀνήκει κι' αὐτὸς στὰ μεγαλήτρια, τελευταίως μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον ἀναμονή, ἔγινε καὶ ὑπενωματάρχης των.

Δέν ἐνθουσιᾶται νὰ ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ καμμία συγκέντρωσι. Ἔχει κι' αὐτὸς τὸν Πρόσκοπιισμό στὸ αἷμα του καὶ στὴν ψυχὴ του,

ὅπως ἔγραψε κάποιος ποῦ μοῦ ἐνθυμίζει τὴν πρωτεύουσα τῆς Περού.

Δέν ξεύρω ἂν τρώγει πολὺ. Ξεύρω ὅμως ὅτι πληρώνει γιὰ πολλὰς μερίδες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καταγοητεῖ τὸν αἰτισίη του. Χαρακτηρὸς χουστός Κανεῖς δέν τὸν εἶδε ποτὲ θυμωμέ. Ὁ Πάντα ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στολίζει τὸ πρόσωπό του.

Ἐρασιτέχνης τῆς φωτογραφικῆς ἐπιτευχάνει καμμιὰ φορὰ πολὺ ὄραϊες μουντζοῦρες.

Προορίζεται διὰ τὴν ἀνωτέραν ἱεραρχίαν τοῦ Σώματος.

Χαρακτηριστικόν: Πάντα γυρεύει σπέρτα γιὰ τὸ φανάρι τοῦ ποδηλάτου του.

Γ. Κ.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Συνιστῶ εἰς τοὺς Πρόσκοπους ὅπως δώσουν μεγάλην προσοχὴ εἰς τὰς κάτωθι συμβουλὰς μου καὶ νὰ προσέχουν εἰς τὰς μικρὰς ἀστειότητάς των διότι συμβαίνουν τὰ σοβαρώτερα δυστυχήματα ἀπὸ ἀπειριακῆ ψίαν.

Μὴ τρομάζεις ποτὲ κανένα, εἴτε ἀπὸ πίσω εἴτε κρυπτόμενος εἰς τὴν σκάλα διότι ἐκ τοῦ φόβου προέρχονται τὰ σοβαρώτερα δυστυχήματα ἰδίως ἢ τρομερὰ ἀσθένεια ἢ ἐπιληψία κοινῶς λεγομένη σεληνιασμός.

Μὴ ἀποσύρης ποτὲ κάθισμα τὸ ὁποῖον εἶνε ὀπισθεν ἑνὸς προσώπου, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσης τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο περὶ τοῦτου διότι θέλον νὰ καθίσῃ θὰ πέσῃ, θὰ πληγωθῆ ἴσως σοβαρῶς, καθῶς τοῦτο συνέβη πολλὰς φορὰς.

Μὴ πλησιάζεις ἄλογα ἄνευ προφυλάξεων, ὅταν πλησιάζης ἄλογον, πηγαινὲ ἀπὸ τὸ ἀριστερόν πλευρόν του, ἀλλὰ ποτὲ ἀπὸ πίσω του, διότι εἶνε δυνατόν νὰ σὲ κλωτσίση.

Μὴ παίζεις μὲ τὴ φωτιά, εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ἐπιφέρῃς πυρκαϊάν.

Ἔχε πάντοτε νερὸ εἰς τὴν κάμαρά σου διὰ νὰ ἠμπορῆς νὰ σβύσης τὴν φωτιά, ἂν ἠθέλε ἀνάψῃ κανὲν πρᾶγμα.

Ἐὰν ἴδῃς νὰ πάρονν φωτιά τὰ φορέματα ἑνὸς Πρόσκοπου, μὴ προσπαθήσης νὰ σβύσης τὴν φωτιά φυσῶντας, διότι ἔτσι θὰ τὴν ἀνάβῃς περισσότερο διότι αἱ φλόγες θὰ ξασπλώνουν.

Πάρε ἕνα κλινοσκέπασμα ἢ ἕνα ἀντίσκηνο ἢ ὅτι ἄλλο καὶ τίλιξε ὀλόκληρο τὸν Πρόσκοπον πλὴν τοῦ στόματός του, ἢ φωτιά θὰ σβύσῃ μόνη της διότι θὰ παύσῃ νὰ τροφοδοτῆται ὑπὸ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀέρος.

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 4 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ
ΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΜΕΝ ΑΝΤΙΣΚΗΝΟΝ
ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΣ

Λάβετε,
 2 λίτρος (διάλυσις) Acide phosphorique
 2 » (») Ammoniaque
 20 γραμ. Borax
 25 » Sulfate de Zinc
 300 » ὕδατος

Διαλύσατε τὸν βόρακα καὶ Sulfate de zinc ἐντὸς τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὕδατος, ἢ διάλυσις αὕτη οὖσα θοιή, καθαρίζεται προσθέτοντες τὸ acide phosphorique καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὕδατος.

Εἰς τὴν σκευασίαν ταύτην ἐμβαπτίζετε τὸ

ἀντίσκηνον ἢ ἄλλο τι ὑφασμα, ἢ καὶ ἐπιχρίετε μόνον ταῦτα ἑκατέρωθεν διὰ τῆς διαλύσεως.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΛΥΧΝΙΑΣ

Ἐάν θέλετε νὰ ἔχετε λαμπρότερον καὶ καθαρότερον φῶς λυχνίας, εἴτε πετρέλαιον ἢ καὶ ἔλαιον καίει αὕτη, ἐμβαπτίζετε τὴν καινούργη θρυαλλίδα ἐντὸς ὄξους μέχρι τελείου ἔμποτισμοῦ, εἶτα ἀφίνατε τὴν θρυαλλίδα νὰ στεγνώσῃ καλῶς. Μεταχειριζόμενοι οὕτω παρασκευασθείσας θρυαλλίδας ἔχετε λαμπρὸν φῶς.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλιζοῦ)

Γ. Ε. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ
 ΑΡΧΗΓ. Ι ΟΜΑΔΟΣ Ι. Α.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ 8ΗΣ Ο. Α. Α.

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Τ. Ἐπιτροπ. Ἀλεξ. ἰδρύθη ἡ 8 Ὀμάς τεθεῖσα ὑπὸ τὴν Ἀρχηγίαν τοῦ Κου Π. Νικουλάκου.

Κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἐκδρομῆν ὁ Ἀρχηγός τῆς ὑψόντων τὴν Κρανόλευκον τῆς Ὀμίδος εἶπε τὰ κάτωθι ὠραία λόγια ἀπεικονόμενος πρὸς τοὺς προσκόπους του.

Πρόσκοποι,

Ἡ Ὀμάς μας ἔχει τὴν εὐτυχίαν σήμερον διὰ πρώτην φορὰν νὰ ὑψώσῃ καὶ νὰ χαιρέτισῃ τὴν Σημαίαν τῆς. Ἡ σεβαστὴ Ἐπιτροπὴ μᾶς ἔκαμε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ μᾶς τὴν ἐμπιστευθῆ ἀμέσως ἅμα ποῦ συνεστήθη ἡ Ὀμάς μας.

Ἡ Σημαία αὕτη κυματίζει τῶρα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ὑπερήφανος, σὺν νὰ γνωρίζῃ ὡς νὰ ἦτο ζωντανὸ πρᾶγμα, ὅτι εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς βραχίονας πολλῶν ἰσχυροῦς, καθὼς θὰ γίνονιν οἱ ἰδιόκοί σας, ἔτοιμοι νὰ τὴν ὑπερασπίσουν σὲ κάθε μιὰ περίστασι καὶ νὰ τὴν περικύρουν ἀκόμη περισσότερον ὑπερήφανον ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἰδέα τὴν ὁποῖαν συμβολίζει, θὰ μᾶς διατάξῃ νὰ βαδίσωμεν.

Τὴν βλέπετε! Δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ μάλλινο πανί. Ἄλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ἀπλὸ τὸ μάλλινο πανί, δύο ἰδέαι ἀπεικονίζονται. Αἱ ἰδέαι αὗται διαγωνιζόμεναι ποῖα νὰ περάσῃ τὴν ἄλλην εἰς ὕψος, αἴγλην

καὶ μεγαλεῖον, εἶναι ἡ μία τῆς Θρησκείας, καὶ ἄλλη τῆς Πατρίδος.

Καὶ ἡ μὲν Ἰδέα τῆς Θρησκείας ἐκπροσωπεῖται στὴ σημαία μας διὰ τοῦ Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος, καθὼς ξεύρετε εἶναι τὸ σύμβολον τῆς χριστιανωσύνης. Εἶναι δ' ἡ χριστιανωσύνη ἡ μόνη ἀληθὴς ἢ κατ' ἐξοχίαν ὠφέλιμος εἰς τὸν ἕν γένει ἄνθρωπον, καὶ ἡ μόνη σταλμένη ἀπὸ τὸ Θεὸ θρησκεία ἀπὸ ἅλλες τῆς ἄλλες, αἱ ὁποῖαι ἀτυχῶς, ἂν καὶ εὐρισκώμεθα εἰς τὸν 20ον μ. γ. αἰῶνα καὶ ποῖος ξεύρει, εἰς ποῖον ἀπὸ τῆς κτίσεως κόσμου, ἐξακολουθοῦν νὰ μαστίζουν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ὀπισθοδρομικὰ αὐτῶν διδάγματα.

Ἡ δὲ Ἰδέα τῆς Πατρίδος ἀπεικονίζεται εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια χρώματα τῆς Σημαίας μας, τὸ γαλανὸν καὶ τὸ λευκόν. Τὸ γαλανόν τῆς χρωμα σημαίνει τὸν γλυκὺν καὶ γαλανὸν τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδος οὐρανόν, τοῦ ὁποῖου τὴν διαίγειαν δὲν ἔχει κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τοὺς θόλους τοῦ ὁποῖου καθὼς λέγει ἓνας ποιητὴς μὲ μεγάλην καὶ θανμαστὴν ἀρμονεῖαν χορεύουν τὰ σύννεφα, τὸ δὲ λευκόν τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα ἐσκορπίσθησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα μας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Εἰς τὰ φῶτα αὐτὰ ὁρεῖται κυρίως τὴν ὑπαρξίν τῆς ἢ κοινωνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς προόδου. Αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι, αἱ ἐλεύθεραι πολιτικαὶ ἰδέαι, ἢ ἕν γένει μύρφωσις καὶ καλαισθησία, ἦσαν τόσον καλὰ καλλιεργημένα καὶ ἀνεπτυγμένα στοὺς ἀρχαίους

μας προγόνους, ὥστε καὶ σήμερον ἀκόμη χρησιμοποιοῦν ὡς πρότυπα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐντέλειαν μορφωθεῖσαν ἀνθρωπότητα.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι εἶχον φθάσει εἰς τόσον μέγαν βαθμὸν ἀναπτύξεως ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ τοὺς προσβάλωμεν; Ἐπιτρέπεται νὰ μὴ φανῶμεν ἀντάξιοι ἀπόγονοί των; Πῶς δὲ θὰ γίνωμεν σὰν καὶ αὐτοὺς ἢ καὶ καλλίτεροί τους; Παιδιά! Μόνον ἡ ἐργασία εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον. Μὲ τὴν ἐργασία θὰ κατορθώσωμεν νὰ κάμωμεν μεγάλα καὶ ὄραϊα πράγματα.

Ἄν δ' Ἀλέξ. Ὑψηλάντης ὁ ἀρχιπρόσκοπος ἐκεῖνος τῆς Ἑθνικῆς μας ἐπαναστάσεως εἶχε τὸν φοῖνικα εἰς τὴν σημαίαν του ὡς σύμβολον τῆς ἀναγεννωμένης Πατρίδος μας, δικαιοῦμεθα καὶ ἡμεῖς καθὼς αὐτοί, νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν σημαίαν μας ὡς σύμβολον τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Καὶ ἀφ' οὗ τόσον λαμπρὰ, τόσον ὑψηλὰ καὶ τόσον ἀφάνταστα ἰδανικὰ συμβολίζει ἡ Σημαία μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τονίσω πόσον πρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶμεν, πόσον πρέπει νὰ τὴν λατρεύωμεν;

Παιδιά! Νὰ εἰσθε πάντοτε πιστοὶ εἰς τὴν Σημαίαν μας. Διατηρεῖτε τὴν εἰκόνα τῆς παντοεινὰ ζωντανῆν καὶ βαθειὰ χαραγμένην μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας· καὶ παρακολουθεῖτε τὴν μὲ τὸ μυαλό σας ἐκεῖ ποῦ πετᾷ ἐπάνω στοὺς αἰθέρας, διότι μᾶζυ τῆς θὰ βυθίσωμεν γὰρ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν Πατριωτικὴν, θρησκευτικὴν καὶ ἑξανθρωπιστικὴν μας ἀποστολήν.

Εἰς τὴν νέαν Ὀμάδα μας εὐχόμεθα πρόοδον ἐν τῷ Προσκοπισμῷ καὶ θάρρος διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐμπνευσμένων ὄραϊων λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ ρητοῦ τῆς.

Ὁ ἀγαπητὸς Ἀρχηγὸς κ. Π. Βασιλειάδης ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ σύνταγμα του ὅπως ἐκτελέσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑπηρεσίας του, κατόπιν δύο ἐνδόξων πολέμων κατὰ τοὺς ὁλοίους ὑπηρετήσε ἐθελοντῆς.

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν Συνάδελφον εὐχόμεθα ταχεῖαν ἐπίπλοδον.

Λ. ΠΤΕΡΗΣ

ΣΩΜΑ ΙΣΜΑΗΛΙΑΣ

Μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι ἐγένετο ἡ ὀρκωμοσία τῶν νέων Προσκόπων τοῦ Σώματος Ἰσμηλίας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα. Κατὰ τὴν ἑσπρὰν ταύτην στιγμήν τοῦ ὀρκισμοῦ τῶν μελλόντων στρατιω-

τῶν τῆς μεγάλης Ἑλλάδος παρίστατο καὶ ὁ τέως Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Βενιζέλος καὶ πολὺς κόσμος ὁ δὲ λαμπρὸς ἀρχηγὸς των κ. Γ. Σταματίου ἐξεφώνησε ὡραιότατον λόγον.

Ὁ κ. Βενιζέλος μὲ ὀλίγα ἀλλ' ἐμπνευσμένα λόγια ἐξήρει τὸν θεσμόν τῶν Προσκόπων, κατόπιν ἔδωσε τὰ σήματα εἰς τοὺς μικροσκομικοὺς Προσκόπου· εὐχόμενος αὐτοῖς πρόοδον ἐν τῷ βίῳ. Οὕτω ἔληξε ἡ ὄραϊα αὕτη ἐορτὴ καὶ ὅλοι ἐφυγαν μὲ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μετὰ λύπης παρατηρήθη εἶναι ἡ ἀποχὴ τῶν πλουσιοπαίδων ἀπὸ τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων, ἐλπίζομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγον ὅλα τὰ Ἑλληνοπαῖδα τῆς Ἰσμηλίας κατανοοῦνται τὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν τοῦ Σώματος, θὰ ἐγγραφοῦν πρόσκοποι καὶ θὰ λήψῃ ἡ ὑπάρχουσα παρεξήγησις.

Γ. ΚΑΜΠ.

ΣΩΜΑ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ἡ 28η Μαρτίου ὁρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Προσκόπων Λευκωσίας διὰ τὴν Λάρνακα ὅπως παρευρεθῶμεν εἰς τὰ 14' Παγκύπρια ἅτινα θὰ ἐτελεσθῶντο τὴν 26, 27, 28 καὶ 29 Μαρτίου.

Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας οἱ Πρόσκοποι ἤρχισαν νὰ εἰσιμαζῶνται καὶ τὸ Σάββατον (28) κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς πρωίας ἀνεχώρησαμεν ἐπιβάντες ἀμαξῶν, ὅποτε ἐφθάσαμεν ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν εἰς Λάρνακα.

Εἰς ἀπόστασιν δ' ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς Λάρνακος κατέβημεν τῶν ἀμαξῶν καὶ ἐν παρελάσει διήλθομεν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Λάρνακος· προηγεῖτο ἡ Σημαία τοῦ σώματος, οἱ σαλπικταὶ καὶ οἱ τυμπανισταὶ, ἀκολουθοῦσαν δὲ οἱ λοιποὶ Πρόσκοποι. Ὄντω εἰσῆλθομεν εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ τὰ χειροχορήματα τῶν φιλοξένων καὶ ἐνθουσιωδῶν κατοίκων καὶ κατελήξαμεν εἰς τὸ Ἐθνικοβυδαίου Παρθεναγωγεῖον, τὸ ὅποιον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κατάλυμά μας.

Ἐκεῖ εἴσομεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Προσκόπους μετ' ὧν ἀδελφικῶς διήλθομεν τὴν τὰς ἡμέρας τῆς διαμονῆς μας, οἱ Πρόσκοποι Λάρνακος ἐχρησίμευον ὡς ὁδηγοὶ τῶν Προσκόπων Λευκωσίας. Παντοῦ κανεὶς ἔβλεπεν προσκόπους Λευκωσίας καὶ Λάρνακος ἀδελφικῶς ἠνωμένους.

Ὡς ἡμέρα τῶν ἀσκήσεων μας ὁρίσθη ἡ ἡ Κυριακὴ 29 Μαρτίου. Κατὰ τὰς 2 1/2 μ.μ. Νικολαΐδου. Ἐπὶ κεφαλῆς ἦτο ἡ Σημαία τοῦ οἱ πρόσκοποι ἐκκινοῦν διὰ τὸ Γυμναστήριον ὑπὸ τὴν ἀρχηγείαν τοῦ ἀρχηγοῦ μας κ. Χ.

σώματος μετὰ ἦσαν οἱ σαλπικταὶ καὶ οἱ τυμπανισταί, οἱ λοιποὶ πρόσκοποι καὶ τέλος εἶποντο τὰ μεταγωγικά μας.

Οἱ πρόσκοποι ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Ἀρχηγόν των ρυθμίζον τὸ βῆμα των μετὰ τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων καὶ τῶν σαλπύγγων διέρχονται δὲ πρὸ τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου καὶ χαιρετοῦν αὐτὸν ὑψοῦντες τοὺς κοντοὺς των.

Ἐνῶ παρηλαύνομεν εὐθὺς δίδεται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ σύνθημα τῆς σκηνοπηγίας, ἀμέσως ὅλοι ἐπέθησαν εἰς τὸ ἔργον. Τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν εἶναι ὅλα προσηλωμένα εἰς τοὺς προσκόπους. Οἱ μεγάλοι στήθουν τὰς σκηνάς, οἱ μικροὶ κροφῶνον τοὺς πασσίλους, προσδέον τὰ σχοινία κ.τ.λ.

Μετὰ ἤρχισεν ἡ ἀνίχνευσις ἐγκαταλειπόντες φρουροὺς καὶ τρεῖς προσκόπους διὰ νὰ ἀφήσουν ἔχνη ἐξήλθομεν τοῦ Γυμναστηρίου καὶ ἐπορεύθημεν εἰς μέρος ὅπου δὲν ἐβλεπόμεθα. Τότε ἤχησεν ἡ σάλπιγξ καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ Γυμναστήριον. Δοθέντος δὲ τοῦ συνθήματος ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἤρχισαμεν τὴν ἀνίχνευσίν μας ὅλα τὰ σήματα ἐβρέθησαν καθὼς καὶ αἱ ἐπιστολαί.

Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ ἔκειτο εἰς τὸν ἴσθον ἀμέσως ἐθέσαμεν τοὺς κοντοὺς μας καὶ ἀνέβησαν δύο οἱ ὅποιοι ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἦτις μᾶς διέτασεν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἔφοδον.

Παραταχθέντες εἰς γραμμὴν ἐκίμαμεν τὴν ἔφοδον ἔχοντες τοὺς κοντοὺς τεταμένους. Ἐνῶ ἐτρέχαμεν εὐθὺς δίδεται τὸ σύνθημα «*πρηνεῖς*».

Ἐγερθέντες δὲ καὶ ἐγκαταλείψαντες δύο πληγωμένους, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰς σκηνάς. Οἱ τηλεγραφηταὶ διὰ βραχιόνων εἰδοποιοῦν τοὺς νοσοκόμους ὅτι ὑπῆρχον πληγωμένοι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσουν ταχέως εἰς βοήθειαν. Ἀμέσως οἱ νοσοκόμοι τρέχουν καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἔργον των. Μετὰ τοὺς ἐπιδέσμοις των δένουν τὰς πληγὰς τῶν πληγωμένων. Θέσαντες δ' αὐτοὺς ἐντὸς τῶν φορέων τοὺς ἔφεραν εἰς τὰς σκηνάς.

Μετὰ παρεσκευάσαμεν τὸ φαγητὸν καὶ ἐγένοντο ἀσκήσεις μετὰ τὸν ὀπτικὸν τηλεγραφόν.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἐπισφραγίζεται μετὰ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον κρονοῦμεν ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς Λάρακος καὶ τῶν πρόσκόπων χαιρετίζοντων στρατιωτικῶς. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἐγένετο παρέλασις διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τοῦ ἐνθουσιῶντος πλήθους.

Τὴν δευτέραν δὲ 30 Μαρτίου ἐπεστρέψαμεν εἰς Λευκωσίαν κομίζοντες ἀρίστως ἐντυπώσεις.

Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 10 Ἀπριλίου 1915

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ Α.Κ.

Τ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝΑΙ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Ὅταν ἐτελείωσε τοὺς δύο της πολέμους ἡ Ἑλλάς, ἀντὶ νὰ πάγη νὰ ξεκουρασθῇ καὶ εὐχαριστημένη νὰ καμαρώνη τὰ κατορθώματά της, ἐμάζεψε πάλι τὰ παιδιά της καὶ βιαστικὴ καὶ χωρὶς ξεκούρασι ἀρχισε πάλι νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ νέες δόξες καὶ γιὰ νέους θριάμβους.

Τότε λοιπὸν μιὰ ἡμέρα ἐπάνω στὴν ζέστη τῆς δουλειᾶς ἤκουσε μιὰ φωνὴ καθαρὴ καὶ διαπεραστικὴ ποῦ τῆς ἔλεγε :

« Ἑλλάς, εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ξεκουρασθῆς καὶ σὺ ἐπάνω στῆς δάρνες σου ἀυτὴν τὴν χρονιά ἔχεις ὅλο τὸ δικαίωμα. Ἡ κακὴ σου τύχη ἐχάθηκε, ἡ δοκιμασίᾳ σου ἐτελείωσε.

Ὑστερα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δοξαμένους σου πολέμους, κ' ὕστερα ἀπὸ τῆς τόσες νίκες σου τὸ σκοτάδι ποῦ σὲ σκέπαζε διαλύθηκε καὶ τώρα κάτω στὸν ὀρίζοντα λάμπει τὸ χρυσὸ σου ἀστέρι ποῦ ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὸ μέλλον.

Πέταξε μακρὰ τὸ πένθιμό σου φόρεμα, καὶ τώρα ἔσο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανη, διότι ποτὲ ὁ ξένος μεσ' τὴν ἀδιαφορίᾳ του, δὲν ἐφραντάσθηκε τέτοια γοήγορη ἀναγέννησι, διότι τὰ μέρη ποῦ σοῦ εἶχαν πάρει τὰ ξανάχεις, καὶ διότι ἄλλῃ μιὰ φροῦὰ δίχνεις ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι πάντα ἀθάνατη».

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς σ' αὐτὴν τὴν γλυκειὰ φωνὴ ἀπήντησε :

« Δὲν μπορῶ ! Ναι ὅ,τι ἔκαμα τὸ ξέρω καὶ αἰσθάνομαι τί εἶμαι. Ἔως τώρα ἐδίσταξα κ' ἔσχυβα τὸ κεφάλι, ἀλλὰ σηκώθηκα ἐπῆρα θάρρος, καὶ μετὰ τὴν δύναμίν μου ἐνίκησα τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ μετὰ τὴν θέλησίν μου ἐπέβαλλα τὴν ἐκτίμησιν στὸν κόσμον.

Ἀλλὰ ὁ καιρὸς δὲν ἦλθε διὰ νὰ ξεκουρασθῶ ἓνα κομάτι ἀπ' τὸ σῶμα μου εἶναι ἀκόμη κλεισμένο στὸν τάφο, τὰ παιδιά μου ποῦνε στὴν σκλαβιά δὲν θέλουν νὰ παρηγορηθῶ καὶ μοῦ φωνάζουν. « Μάννα μὴ μᾶς ξεχνᾶς εἶμαστέ κ' ἡμεῖς παιδιά γερά καὶ παλληκάρια ποῦ περιμένουμε τὴν φωνὴν σου γιὰ νὰ πάρομε τάρματα καὶ νὰ διώξουμε τὸν τύραννό μας».

« Πῶς μπορῶ λοιπὸν νὰ ἡσυχάσω κ' ἐπάνω στῆς δάρνες μου νὰ ξεκουρασθῶ ; θὰ μᾶζεψω πάλι τὴν δύναμίν μου καὶ μετὰ τὴν θέλησί μου θὰ δουλέψω. Καὶ μετὰ τῆς δάρνες ποῦ ἀπέκτησα θὰ στεφανώσω τοὺς λεβέντες μου ποῦ νικηταὶ θὰ μοῦ φέρουν τ' ἄστρο ποῦ βλέπεις στὸν ὀρίζοντα, ἀτίμητο πετράδι νὰ τὸ βάλλω στὴν κορῶνα μου».

Μίμησις

Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΝΩΜ. 6 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΡΥΛΙΤΩ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΑΡ. 16. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 2 — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1915

ΠΑΡΓΑ

Μαῦρο μαντάτο δόθηκε,
Στοὺς Παργινοὺς εἰπώθηκε,
"Ὅλοι γὰρ νὰ ρωτηθοῦνε,
"Ἄν ἔδωθ' ἡμῶν νὰ σταθοῦνε.
Κι' ὅσοι θέλῃσιν νὰ σταθοῦν
Στὸν Τούρκου θὰ νὰ ποταχτοῦν.
Κι' ὅσοι θὰ νὰ σηκωθοῦνε
Στὰ ρησιά νὰ μεραστοῦνε.
"Ἐκαμαν τὴν ἐρώτησιν,
Καὶ δίνουν τέτοι' ἀπόκρισιν
Παιδιὰ καὶ ἄντρες μὲ μιὰ γνώμην
Σὰν τὸ αἶθερόν σ' ἀμῶνι.
— "Ἐμεῖς ἀποφασίζομε
"Τὸ θέλομε, τ' ὀφείλομε
"Πῶς παρὰ νὰ σκλαβωθοῦμε,
"Ἄπ' τὴν Πάρῃ νὰ σκοιωθοῦμε,
"Γιατὶ οἱ Τούρκοι ναι κακοί,
"Βάνουνε ὄλους στὸ σπαθί,
"Ποῦ τοὺς εἶχαμε διωγμένους
"Στοὺς πολέμους νικημένους.
"Καὶ θὰ μᾶς φήσιν τὰ παιδιά
"Παλονκομένα στὰ σουβλιά
"Κι' ἂν μᾶς πάθουνε στὸ χέρι
"Μᾶς περοῦν ἀπ' τὸ μαχαίρι."
"Ἡ ἄγια μέρα ἦ Λαμπρὴ
"Ἦτανε μέρα φλογερὴ
Ποῦ στὴν ἐκκλησιῶν ἐπήγαγ
Καὶ τὰ μάτια τους δακρῶζαν.
Στὴς Ἀπριλιοῦ εἴκοσ' ἔπιπ
"Ἐδοκ' ἡ Πάρῃ τὴ κλειδιά,
Τοῦ Χαμίτ-πεη τὰ δίνει,
Παρευθὺς αἰσιμὸς ἐρίνει.

(ἀπὸ τοῦ Passow τῆ συλλογῆ
τῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν.
σελ. 164)

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ

Βουνά, λαγκάδια δροσερά, καὶ τραφερά λιβάδια,
Λέντρα καλὰ καὶ φουντωτά, χωράγια ξακουμένα,
Μὲ δάκρυα γὰρ πάντοτε σὰς ἀποχαιρετιάω!
"ὦ Πάρῃ! χώρα ξακουστὴ, γειτόμισσα τοῦ Τούρκου,
Πάρῃ! πατρίδα μου καλὴ, πολὺ ἀγαπημένη,
Στὸν τύραννο τὸ πῶ σκληρὸ Ἐγγλέζοι σὲ πουλοῦνε!
"Φύγετε αἶψα οἱ ἄποικοι τῆς παλαιᾶς Ἡπείρου,
"Υστερινοὶ Χριστιανοί, ἄπιστοι Παργασιῶτες,
Ἐἶπεν ὁ ἄνομος Ἀλῆς μὲ λύσσα καὶ φαρμάκι,
"Ἀφήσατέ μου τοὺς ναοὺς καὶ ὅλα τ' ἀγαθὰ σας,
"Ἄς πέσουν κάτω οἱ σταυροὶ τοῦ πάντα θριαμβεύουν,
"Καὶ ἂς νικήσῃ παρευθὺς τὸ Ἅγιο Κοράνι.
"Κ' ἐσὶς Γραικοὶ ἀδύνατοι πάντοτε νὰ πλανιάσῃ,
"Καὶ νὰ μὴν ἔχετε ποτὲ ναοὺς καὶ βασιλεῖα!
"Ἀπὸ ἐφώναζ' ὁ σκληρὸς ὁ τύραννος ὁ γέρος,
"Ὅπου ἔβριζει Χριστιανὸς καὶ τοὺς Ἁγίους νόμους.
"Ἄμποι' αὐτὸ τὸ ἄσμα μας στ' αὐτιά του νὰ βροντίσει,
Σὰν κεραυνὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ποῦ πάντα ξηπνίζει
Κάθε ἀχρεῖον τύραννο, ποῦ ἦουχα κοιμᾶται.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ Πάρῃ»
τοῦ Π. Α. Σ. Ἀθῆνας 1861)

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ

Μαῦρο πουλάκι, πῶρξεναι ἀπὸ τ' ἀντίκου μέρη,
Ἦξ' μου τὴ κλάψες θλίβερες, τί μαῦρα μοιρολόγια
Ἀπὸ τὴν Πάρῃ βγαίνουνε, ποῦ τὰ βουνὰ ραγίζουν;
Μάνα τὴν πλάκωσε Τουρκιά καὶ πόλεμος τὴν καίει;
— Δὲν τὴν ἐπλάκωσε Τουρκιά, πόλεμος δὲν τὴν καίει.
Τοὺς Παργινοὺς ἐπούλησαν σὰ γίδια, σὰ γελάδια,
Κι' ὅλοι στὴν ξενιτιά θὰ πᾶν νὰ ζήσουν οἱ καημένοι.

Τραβοῦν γενάδες τὰ μαλλιά, δέρονται τ' ἄσπρα τους
Μοιρολογοῦν αἱ γέροντες μὲ μαῦρα μοιρολόγια,
(στίχια)